"And the drayth da acayevender to K.K.E.»

N. Zaxapiaons

Προλετάριοι όλων των χωρών καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

Οργανο της Κ.Ε της Οργανωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε

ΓΡΑΦΕΙΑ ΒΑΛΑΩΡΙΙΟΥ 1 ΠΕΙΡΑΙΑΣ - 111Α, 492800°

1110≤ by a

ΣΑΒΒΑΤΟ 21 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1985

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 11

117111 75.7 30

ΣΥΝΑΙΝΕΤΙΚΑ ΤΕΡΤΙΠΙΑ

Στη συνεδρίαση της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ μετά από την καθαίρεση του Καραμανλή ο Παπαντρέου είχε πει ότι ο αντίπαλος (η Ν.Δ.) βρίσκεται πολύ πιο κάτω από τα συμφέροντα που εκφράζει.

Αυτό επιβεβαιώθηκε για μια ακόμα φορά στην τελευταία «πανηγυρική συζήτηση στη Βουλή. Επιβεβαιώθηκε δηλαδή και η δική μας θέση ότι η σημερινή πολιτική δύναμη στην εξουσία αποτελεί τον ισχυρότερο πόλο στα πλαίσια της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού.

Ενώ η Ν.Δ. του Μητσοτάκη ακόνιζε για μήνες τα μαχαίρια της και ξεστόμιζε κατάρες, προκαλούσε σε μάχη και τσάκιζε τον Παπαντρέου από τον τύπο της, όταν αυτός εμφανίσθηκε μπροστά της, εκείνη τρεμάμενη στάθηκε στο πιο ψηλό σκαλοπάτι της συνεναιτικής της μεγαλοψυχίας και μόνο που δεν ζήτησε συγνώμη.

Ο Παπαντρέου έδωσε τη μάχη όπως πάντα στο δικό του έδαφος και στη δικιά του ώρα.

Είχε γυρίσει από την ΕΟΚ έχοντας πάλι παίζει το γλοιώδικο διπλοπρόσωπο παιχνίδι του. Είχε ευχαριστήσει δηλαδή τους ιμπεριαλιστές για την ευγενή τους καλοσύνη να του προσφέρουν το δάνειο του 1,5 δισ. Είχε δεχτεί όλους τους σκληρούς τους όρους, όλη τους την ανάμειξη στην οικονομική πολιτική της «περήφανης» κυβέρνησής του. ενώ ταυτόχρονα έφτιαχνε όσο μπορούσε καλλίτερα τα μετωπάκια του, ώστε να διασπάει το μόνο θετικό αυτής της συνεδρίασης, την προσπάθεια δηλαδή για την ευρωπαϊκή ενοποίηση, που αντικειμενικά στρέφεται πρώτα και κύρια ενάντια στην ΕΣΣΔ.

Ο Παπαντρέου πέρα από τις ταχτικές ανάγκες μιας μαλακής στάσης απέναντι στην Ευρωπαϊκή ενοποίηση, ώστε να μπορεί να εισπράζει το δάνειο, δεν ξεφεύγει από τη γενική του γραμμή που είναι: μέσα στην ΕΟΚ ενάντια στην Ευρώπη. Ξέρει όμως καλά ότι δεν μπορεί επ' άπειρο να δημιουργεί μοναχός του προβλήματα στην Ευρωπαϊκή ενοποίηση, ιδιαίτερα μάλιστα από τη στιγμή που έχει αρχίσει να συγκεντρώνει τη γενική αντιπάθεια των υπόλοιπων εταίρων γι' αυτό τον άχαρο ρόλο που κατέπληζε ακόμα και τον αρχάριο στα κοινοτικά Γκονζάλες.

Έτσι ήταν προσεχτικός. Επιπλέον τώρα το κύριο μέτωπό του διαμορφώνεται ενάντια στις ΗΠΑ στα ζητήματα των βάσεων, του ΝΑΤΟ και της αγοράς του αιώνα. Αλλωστε η συνθήκη είναι ευνοϊκή για σχετικά ήρεμα ευρωπαϊκά μετόπισθεν. Ο Μιτεράν μόλις κάλεσε το Γιαρουζέλσκι στο Παρίσι, σπάζοντας την απομόνωση του πολωνικού σοσιαλφασισμού και όλος ο Ευρωπαϊκός υφεσιασμός ζεσταίνεται στις αυταπάτες, για ειρήνη που μοίρασαν οι υπερδυνάμεις στη συνάντηση της Γενεύης.

Κάθε φορά λοιπόν που ο Παπανδρέου εμφανίζεται σαν Ευρωπαίος, η Ν.Δ. κινδυνεύει με διάσπαση. Οι πιο ενδοτικοί μέσα σ' αυτήν απέναντι στο ΠΑΣΟΚ ξεχνάνε όλη του την πολιτική, όπως τα παιδιά ένα κακό όνειρο. Κι είναι έτοιμοι ν' αγκαλιάσουν τον Παπαντρέου.

Έτσι όταν αυτός εμφανίζεται στη Βουλή δεν έχει παρά να παίζει αυτό το ρόλο. Γίνεται «συνεναιτικός». Τείνει χέρι συνεργασίας, δηλαδή καλεί όλο αυτό το νεοδημοκρατικό συρφετό να μπει συνεταίρος στη ζημιά δίχως αυτός να δώσει σε αντάλλαγμα ούτε μιας δεκάρας εξουσία. Γιατί αυτό θέλουν οι νεοδημοκράτες στην πλειοψηφία τους, λίγη εξουσία, λίγο κράτος, λίγη συνδιαχείριση, λιγώτερο μονοκομματισμό.

Αυτό το κόκκαλο τους πετάει ο πονηρός εκφραστής του κρατικοχρηματιστικού κεφάλαιου, ο άνθρωπος των τραπεζών, όταν προτείνει τις επιτροπές για τον τύπο, τον ελληνισμό του εξωτερικού και την τρομοκρατία.

Ωσπου να καταλάβουν ότι αυτό το κόκκαλο δεν έχει ούτε μια στάλα κρέας πάνω του, ότι αυτές οι επιτροπές είναι ολότελα κούφια κι αναρμόδια όργανα, το πουλάκι έχει πετάξει. Ο Μητσοτάκης που προσπαθεί να συγκρατήσει τον άτακτο στρατό του να μην παραδοθεί στην παπανδρεϊκή κλίκα, κάνει μια επίδειζη ευέλικτης και πονηρής πολιτικής. Με λίγα λόγια για να μην τον κατηγορούν για εξτρεμιστή κάνει τη βλακεία να ανταποκριθεί στο ενωτικό κήρυγμα του Παπαντρέου. Όμως ο Παπαντρέου θέλει ενότητα με όλους, πλην του Μητσοτάκη δηλαδή με όλους εκτός από τον εκφραστή της αμερικανόφιλης γραμμής στη Ν.Δ.

Έτσι ο Μητσοτάκης μένει με αιωρούμενο το χέρι και με μια ακόμα πολιτική ήττα στην τσέπη.

Ακόμα μια φορά νικάει το πιο ισχυρό κομμάτι του κεφάλαιου και η ανερχόμενη από τις δυο υπερδυνάμεις.

Όσο δεν ξεπετάγεται μπροστά η εργατιά να σφραγίσει τις εξελίζεις και να τσακίσει τους δυο αυτούς πανούργους και αδίσταχτους πολιτικούς εκφραστές της άρχουσας τάξης και του ιμπεριαλισμού τα πράγματα θα κυλάνε προς τη μεριά του Παπαντρέου.

Το επόμενο φύλλο της «Νέας Ανατολής» θα κυκλοφορήσει στις 18 Γενάρη '86

Κορυφώνονται οι αμερικάνικες πιέσεις Μεθοδεύονται πολιτικές λύσεις στην κατεύθυνση του σοσιαλιμπεριαλισμού

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Γράφαμε στο προηγούμενο φύλλο της Ν. Ανατολής ότι οι εξελίξεις παρ' όλη την ένταση της οικονομικής κρίσης και την όξυνση της ταξικής αντίθεσης σφραγίζονται «από τη σύγκρουση που αντιπαραθέτει τη μια υπερδύναμη απέναντι στην άλλη καθώς και τις πολιτικές δυνάμεις στην Ελλάδα που δένονται με τη μια ή με την άλλη» και επιμέναμε παρ' όλη την όξυνση στις σχέσεις κυβέρνησης - ψευτο-ΚΚΕ ότι συνεχίζεται να λειτουργεί το μέτωπο ψευτο-ΚΚΕ και Παπαντρεϊκής ρωσόφιλης κλίκας και να δυναμώνει η σύγκρουσή

Ιον. Η συζήτηση στη Βουλή ήρθε να αποκαλύψει το γεγονός ότι ο Παπανδρέου ακολουθεί μια πολιτική ενιαίου και ευρύτατου αντι - μητσοτακικού μετώπου, ότι στο κέντρο της πολιτικής πραχτικής της παπανδρείκής κλίκας είναι η διάσπαση της Ν.Δ. με το τράβηγμα από αυτήν όλων των στοιχείων, που υποκύπτουν μπροστά στην ισχύ του νέου συνασπισμού της άρχουσας τάξης και του ιμπεριαλισμού, μπροστά δηλαδή στο κρατικοχρηματιστικό κεφάλαιο και το σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό.

2ον. Στην ίδια συζήτηση ο Φλωράκης έκανε μια ξεκάθαρη δήλωση, σχεδόν προκλητική για τους οπαδούς του ψευτο-ΚΚΕ που είναι κι αυτοί αγαναχτισμένοι με τη λιτότητα και τον κυβερνητικό πραξικοπηματισμό στο συνδικαλισμό, ότι το κόμμα του «δεν θέλει να πέσει η σημερινή κυβέρνηση».

3ον. Τόσο ο Α. Παπανδρέου όσο και ο Θ. Πάγκαλος δήλωσαν ότι βλέπουν την Ευρωπαϊκή ένωση μόνον ενάντια στις ΗΠΑ τσακίζοντας έτσι κάθε αυταπάτη για το πόσο «φιλοευρωπαίοι» είναι όταν δεν θέλουν καν να δεχτούν ότι ο μεγαλύτερος εχθρός της δυτικής Ευρώπης από πολιτικό - στρατιωτική άποψη είναι η σημερινή ΕΣΣΔ.

4ον. Δυναμώνει η πίεση των ΗΠΑ στην Ελληνική κυβέρνηση να αναιρέσει τη συμφωνία για την παραμονή των βάσεων μέχρι το '88. Οι ΗΠΑ θέλουν μέχρι τις αρχές του χρόνου μίαν υπόσχεση παραμονής, δηλαδή μια κατάργηση της συμφωνίας. Ο Παπανδρέου δεν απαντάει ξεκάθαρα. Είναι φανερό ότι πάει να κερδίσει χρόνο.

Στο μεταξύ η Ελλάδα δεν αναλαβαίνει την προεδρία της επιτροπής αμυντικού σχεδιασμού του NATO όταν έρχεται η σειρά της, τη στιγμή ακριβώς που η σχέση της μ' αυτό στο Αιγαίο έχει φτάσει στο πιο κρίσιμο σημείο. Οι Αμερικάνοι ζητάνε επίμονα μαζί με τις βάσεις να κλείσει τώρα το ζήτημα του αν η Ελλάδα θα συμμετέχει ή όχι στα γυμνάσια του ΝΑΤΟ.

Δεν είναι λοιπόν περίεργο που για μια ακόμα φορά οι διαπραγματεύσεις για τα F-16 τραινάρονται κι αυτές στις αρχές του '86 παρ' όλη την υπογραφή της GSOMIA εδώ και 2 μήνες.

Παρατηρούμε λοιπόν ότι ολόκληρο το πλέγμα των ελληνοαμερικανικών σχέσεων συγκεντρώνεται ζητώντας τη λύση του στις αρχές του χρόνου. Σ' αυτό το διάστημα οι αμερικάνικες πιέσεις και οι εκβιασμοί θα φτάσουν στο κατακόρυφο αλλά και το φιλοσοβιετικό μπλοκ θα ετοιμάζει τις πολιτικές του λύσεις.

Γιατί ανεξάρτητα από τις υποχωρήσεις που θα είναι, και είναι διαθετειμένο το ΠΑΣΟΚ να κάνει στις ΗΠΑ, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η ΕΣΣΔ θα αξιοποιήσει όλα της τα πολιτικά πλεονεχτήματα (ψευτο-ΚΚΕ, φιλορώσικη πολιτική παπαντρείκής κλίκας, ελληνοτουρκική σύγκρουση στο Αιγαίο, έλεγχος του μεγαλύτερου μέρους του τύπου στην Ελλάδα) ώστε να κερδίσει παραπέρα έδαφος αδυνατίζοντας τα ερείσματα του ανταγωνιστή της.

Μ' αυτήν την έννοια θεωρούμε πολύ πιθανή σ' ένα όχι μακρινό μέλλον την παραπέρα ενίσχυση μέσα στην κυβέρνηση και το ΠΑΣΟΚ εκείνων των δυνάμεων που θέλουν συμμαχία με το ψευτο-ΚΚΕ και τη σχετική απομόνωση των δυνάμεων που αντιτίθενται σ' αυτήν (Κουτσόγιωργας, Κωστόπουλος με έκφραση στην «Αυριανή»).

Η κενή, «ένδοξη» θέση του Λαλιώτη στην Κ.Ε. καθώς και η προσεχτική πολιτική του Παπανδρέου απέναντι στην κίνηση των 450, σε συνδυασμό με τη σχετική ύφεση της επίθεσης του με τη μητσοτακική ηγεσία της Ν.Δ.

Κάναμε μάλιστα την εχτίμηση, κρίνονας από τα στοιχεία των μέχρι τότε εξελίξεων, ότι η παπαντρεϊκή κλίκα ενώ φαίνεται να κινείται δυτικά αυτό τον καιρό, προετοιμάζεται για ένα αντιδυτικό χτύπημα.

Και οι εξελίξεις του τελευταίου δεκαπενθημέρου κινούνται προς αυτή την κατεύθυνση.

του ψευτο-ΚΚΕ απέναντι στο χάσιμο της ΓΣΕΕ, όπως εκδηλώθηκε με την υποτονική τρίωρη στάση εργασίας, είναι δείγματα μιας παραπέρα σύγκλισης Παπαντρέου - ψευτο-ΚΚΕ.

Ειδικώτερα για την κίνηση

των 450 έχουμε να παρατηρήσουμε τα εξής: Είναι αναντίρρητο ότι ανεξάρτητα από οποιουσδήποτε χειρισμούς του Παπανδρέου, που ίσως θελήσει και να την αξιοποιήσει για την εσωκυβερνητική διαμάχη, αυτή εκφράζει την αποσύνθεση της γενικώτερης παπανδρεικής πολιτικής και την απομόνωσή της μέσα στο λαό και τη δημοκρατική βάση του ΠΑΣΟΚ. Παρ' όλα αυτά η πλατφόρμα της κίνησω των 450 που θα είναι έτοιμη κι αυτή το Γενάρη (είναι σύμπτωση;) θα είναι ο πιο καθαρός δείχτης του ποια πολιτική τάση έχει την ηγεμονία μέσα σ' αυτήν.

Σα συνέπεια στα παραπάνω, είμαστε της άποψης ότι μια πολιτική κίνηση του Παπανδρέου

ΈΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 5

KATI NEO FENNIETAI!

Παρά τις βαρειές αλυσίδες του κρατικού συνδικαλισμού και του σοσιαλφασισμού, το βιομηχανικό προλεταριάτο μπαίνει στη μάχη για το σπάσιμο της πολιτικής της πείνας και της εξαθλίωσης. Για την αχρήστευση του Νομοθετικού Διατάγματος που απαγορεύει τις αυξήσεις και την κατάχτηση ενός καλλίτερου μεροκάματου.

 Οι εργάτες στην βιομηχανία ΓΚΟΥΝΤ - ΓΗΑΡ στη Θεσσαλονίκη συνεχίζουν με 24ωρες απεργίες, τον αγώνα τους για την υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης με αύξηση 20% πάνω στα μεροκάματα.

 Το ίδιο και οι εργάτες της ΕΒΟ (Ελληνική Βιομηχανία 'Οπλων), που συνεχίζουν και αυτή τη βδομάδα τις τρίωρες στάσεις εργασίας, διεκδικώντας αυξήσεις μέσα από την υπογραφή συλλογικής σύμβασης.

 Οι εργάτες τέλος της βιομηχανίας ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ, στην Ζάκυνθο με 48ωρες απεργίες απαιτούν 10% αύξηση, 37,5 ώρες δουλειά και σταμάτημα της εντατικοποίησης.

Αυτό είναι το νέο που γεννιέται, ανεξάρτητα από την καθοδήγηση αυτών των αγώνων και την τελική τους έκβαση.

Και αυτό γιατί αυτές οι τρεις απεργίες στα εργοστάσια, που από ότι γνωρίζουμε είναι οι μοναδικές, δείχνουν το δρόμο για την πραγματική άμυνα του προλεταριάτου απέναντι στην πολιτική της πείνας. Γι' αυτό και οι απεργίες αυτές πε ρνάν στα ψιλά του ψευτο-Ριζοσπάστη, στο επίπεδο των... μικρών αγγελιών και θάβονται τελείως από τις αστικές φυλλάδες, την στιγμή που αφειερώνουν πολύχρωμες σελίδες για να προβάλλουν τις «πανελλαδικές» και τις «Ιωρες» ψευτο-απεργίες της ΕΣΑΚ.

Απέναντι σ' αυτές τις απεργίες η Κυβέρνηση δείχνει όλο της τον πανικό, και προσπαθεί με την βία να τις σταματήσει.

Στην ΕΛ-ΓΚΡΕΚΟ, έστειλε τα ΜΑΤ για να τρομοκρατήσουν τους απεργούς, ενώ μέσα από τα δικαστήρια προσπαθεί να βγάλει παράνομη την απεργία της ΓΚΟΥΝΤ - ΓΗΑΡ.

Και αυτό γιατί γνωρίζει καλά τον κίνδυνο γι' αυτή που αντιπροσωπεύει, αυτό το πραγματικά νέο που γεννιέται:

Ο Απεργιακός αγώνας του βιομηχανικού προλεταριάτου και η συγκρότηση του πραγματικού ενιαίου ταξικού μετώπου.

Οι εξελίξεις στη ΓΣΕΕ ----ΚΑΤΩ Η ΚΡΑΤΙΚΉ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΚΑΙ

Ο ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ

Στις 6 του Δεκέμβρη η Κυβέρνηση προχώρησε στον διορισμό διοίκησης στη ΓΣΕΕ, ολοκληρώνοντας το όργιο των δικαστικών κρατικών παρεμβάσεων σ' αυτό το όργανο.

Από τις 6 - 13 Δεκέμβρη, μέρα που η διορισμένη αντεργατική κλίκα του Ραυτόπουλου - Παυλιδάκη, εγκαθιδρύθηκε στα γραφεία της ΓΣΕΕ και κατέλαβε τις καρέκλες της, φάνηκε περίτρανα η απομόνωση στην οποία έχουν πέσει και οι δύο κλίκες, της ΕΣΑΚ και της ΠΑΣΚΕ, από την εργατική τάξη και όλους τους εργαζόμενους.

Η κλίκα του Ραυτόπουλου στηριγμένη στα ΜΑΤ και χέρι - χέρι με τον Αρκουδέα, προσπαθούσε να μπει στα γραφεία, να συνεδριάσει

Η ΝΕΑ ΦΑΣΗ

Ο διορισμός, άνοιξε μια νέα φάση στις εξελίζεις στο συνδικαλιστικό κίνημα Είναι η φάση της πορείας προς το 23ο Σινέδριο της ΤΣΕΕ.

Οι δύο κλίκες διαμόρφωσαν στην προηγούμενη φάση, τους μεταξύ τους συσγετισμούς και πρώτα και κύρια στην ΓΣΕΕ. Ο διορισμός δίνει την δυνατότητα στην ΠΑΣΚΕ να κάνει αυτή το συνέδριο και είναι συγουρο πως σ' αυτό το διάστημα θα προσπαθήσει συνεχίζοντας τις παρεμβάσεις της στα δευτεροβάθμια όργανα και στα σωματεία, να διαμορφώσει τους συσχετισμούς που θα την ευνοούν στο συνέδριο. Είναι εξ' άλλου χαραχτηριστική η δήλωση τοι εγκάθετου γραμματέα Παυλιδάκη περί «αναβάπτιση των ηγεσιών».

Η ΕΣΑΚ έχασε βέβαια τις καρέκλες της στη ΓΣΕΕ, αλλά έχει συσπειρώσει τους διαγραμμένους του ΠΑΣΟΚ που τις δείνουν σημαντικές δυνατότητες για ευνοίκους συσχετισμούς: Από την άλλη πλευρά έπεσε «αγωνιστικά» και αυτό το δίνει δυνατότητες δημαγωγίας και δυναμώματός της στη βάση, εκεί που η ΠΑΣΚΕ έχει την μεγαλύτερη αδιναμία.

Απ' αυτά γίνεται σαφές, πως η νέα αυτή φάση χαραχτηρίζεται από την προσπάθεια και των δύο αντεργατικών κλικών, να κατέβουν στη βάση. Να διασπάσουν τη βάση. Και πάνω απ' όλα να αποπροσανατολίσουν το εργατικό κίνημα ιδιαίτερα στα εργοστάσια, από την πάλη για την ανατροπή της πολιτικής της πείνας και της εξαθλίωσης στην πάλη για «δημοκρατικό 231 σινέδριο της ΓΣΕΕ».

Ήδη η ΕΣΑΚ με ανακοινωση της Ε.Ε. καλεί τους εργαζόμενούς και τα συνδικάτα τους «σε αγωνιστική συμπαράταξη για ένα πραγματικά γνήσιο και δημοκρατικό 23 συνέδριο της ΓΣΕΕ, χωρίς νοθείες, μαγειρέματα και σκόπιμες αναβολές. Για να βγάλει απ' το αδιέξοδο την ανώτατη συνδικαλιστική οργάνωση, αδιέξοδο που προκάλεσε με τις επεμβάσεις της η κυβέρνηση»,

ХТҮПНМА ΣΤΟ ΑΠΕΡΓΙΑΚΟ KINHMA

Έχουμε αναφερθεί στα προηγούμενα δύο αναλυτικά μας άρθρα για τον ύπουλο απεργοσπαστισμό της ΕΣΑΚ. Σε αυτό. θα θέλαμε να δείζουμε πως η πορεία προς το συνέδριο ποι άρχισε, θα είναι μια πορεία όλο και μεγαλύτερου ξεπουλήματος των αγώνων, αποδοχής στην πράξη των φασιστικών και αντιλαίκων μέτρων της κυβέρνησης, χτυπήματός των εργατικών αγώνων.

Ήδη οι «πανελλαδικές απεργιες» είναι πια παρελθόν. Η απάντηση της ΕΣΑΚ στον διορισμό... κλιμακώθηκε προς τα πίσω: Οι απεργιές έγειναν συλλα-

λητήρια και η πάλη για τις συλλογικές συμβάσεις μετατείθεται στο απώτερο μέλλον!

Η πραγματικότητα είναι μία. Τελείωσε το 1985 και καμμιά ομοσπονδία δεν βρίσκεται σε αγώνα για την υπογραφή συμβάσεών της νέας χρονιάς: Αντίθετα τα Εργατικά Κέντρα, τα οποία δεν έχουν δικαίωμα να υπογράφουν συμβάσεις, καλούν σε στάσεις εργασίας χωρίς διεκδηκιτικό περιεχόμενο.

Απλά για τα «μάτια του κόσμου» και για στήριξη της κλίκας του Κωστόπουλου στη

Ετσι όμως δεν ανατρέπονται τα μέτρα, ούτε καταργειται ο νόμος που απαγορεύει τις αυξήσεις. Για την ακρίβεια, είναι ακριβώς τα αντίθετα απ' αιτά που πρέπει να γίνουν...

Οι εργαζομένοι πρέπει να πάρουν αυξήσεις. Αυτό είναι το ζήτημα. Και για να πάρουν, πρέπει οι ομοσπονδίες και τα σωματεια να μπουν στον αγώνα με αποφασιστικότητα και συνέπεια μέχρι το τέλος για να ΥΠΟ-ΓΡΑΨΟΥΝ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ. -

Η ΕΣΑΚ κάνει όλα τ' άλλα εχτός απ' αυτό. Γι' αυτό και κανένα συνέδριο της ΓΣΕΕ -τε από την διορισμένη κλίκα, «τε απ' την ΕΣΑΚ, ε τε και από τους δύο μαζί δεν μπορεί να είναι δημοκρατικό. Γιατί θα στηρίζεται στο ξεπούλημα και τον απεργοσπαστισμό.

KAMMIA NOMIMOTH-TA ΣΕ ΚΑΜΜΙΑ ΓΣΕΕ

Η εργατική τάξη δεν έχει να αναγνωρίσει κανένα 23ο συνέδριο και καμμιά ΓΣΕΕ. Και αιτό όχι μόνο γιατί διαμορφώνονται ενάντια στους αγώνες της και στα συμφέροντά της, αλλά και γιατί είναι συνέχεια της προηγούμενης ΓΣΕΕ, μιας οργάνωσης που διαμορφώθηκε ενάντια στο εργατικό κίνημα και έξω απ' αιτό.

Αν δεχτούμε σαν δημοκρατικό και γνήσιο το 22ο συνέδριο της ΓΣΕΕ ή έστω ρεφορμιστικό αλλά νόμιμο από τις διαδικασίες, τότε σήμερα πρέπει να μ' όσους εγκάθετους της είχαν μείνει, ενώ η κλίκα του Κωστόπουλου με μια μικρή ομάδα ΕΣΑΚιτών, έξω από την εργατική τάξη και χωρίς προοπτική «περιφρουρούσε» τα γραφεία. Αυτή ήταν η «αντίσταση» που η ΕΣΑΚ έφερε στο διορισμό, στη μεγαλύτερη κλιμάκωση της επίθεσης του κρατικού απεργοσπαστικού συνδικαλισμού!

Ήταν πραγματικά ένα φαινόμενο που θα άξιζε να δει και να ζήσει όλη η εργατική μας τάξη. Να δει τις δυο αυτές αντεργατικές κλίκες έτσι όπως είναι στην πραγματικότητα. Γυμνές και αποξενωμένες από το εργατικό κίνημα, να περιορίζουν την «ταξική πάλη» στα... δύο μέτρα πεζοδρόμιο της οδού Πατησίων.

σταθούμε στο πλευρό της κλίκας του Κωστόπουλου, σαν θεματοφύλακα της νομιμότητας. του συνδικαλιστικού κινήματος. Είναι αυτό ποι κάνει όλος ο οπορτουνισμός.

Εκει βρίσκεται το πρόβλημα και θα πρέπει να δείξοι με το μέγεθος της καλπιάς της ΕΣΑΚ. ποι σήμερα «καταδικάζει» τους διορισμούς όταν χθες μ' αυτούς αναδείχτηκε στην γραμματεία της ΓΣΕΕ. Όταν δέχτηκε και

ωθεί αποφασιστικά, στηριγμένο σε μια ταζική πρωτοπορεία μια νέα μορφή συνδικαλιστικής οργάνωσης, το εργοστασιακό σωματείο. Βάζει τις βάσεις για μια νέα επαναστατική συνδικαλιστική μορφή, για μια νέα συνδικαλιστική οργάνωση, που θα στηρίζονταν στον βιομηχανικό συνδικαλισμό.

Αυτό ήταν αποτέλεσμα της ανάπτιξης του καπιταλισμού στη χώρα και της αναντιστοιχίας

γρησιμοποίησε την κρατική παρέμβαση. - τε με την μορφή της χρηματοδότησης. Της διαιτησίας, του άρθρου 4 και του νόμου 1264.

Καλά θα μας πουν μερικοί αυτά. Αλλά η ΕΣΑΚ και η ΠΑ-ΣΚΕ είχαν νόμιμους αντιπρόσωποιις στο 22ο συνέδριο ποι Εκλέχτηκαν δημοκρατικά. Δεν θα αντισταθούμε στον πειρασμό να δώσουμε σ' αυτό το φύλλο, στους αναγνώστες μας την «όημοκρατική» εκλογή τους από γενική άποψη, όπως και μερικά παραδείγματα.

ΑΠΟ ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΨΗ

Το 1974 με την πτώση του φασισμού, η εργατική τάξη ιδιαίτερα στα εργοστάσια βγαίνει ραγδαία στον απεργιακό αγώνα. Μέσα σ' αυτόν τον αγώνα προ-

ΕΣΠΑΣΕ Η ΑΠΕΡΓΙΑ THY E.I.N.A. Π .

Μετά από 38 μέρες απεργιακού αγώνα, η γενική συνέλευση της ΕΙΝΑΠ, αποφάσισε να αναστείλει για ένα μήνα τις απεργιακές κινητοποιήσεις, με ψήφους 342 κατά της απεργίας έναντι 245 υπέρ της συνέχισης του αγώνα.

Σ' όλη την διάρκεια της απεργίας είχε σχηματιστεί ένα απεργοσπαστικό μπλόκ ανάμεσα στο ΠΑΣΟΚ και το ψευτο-ΚΚΕ, το οποίο από την αρχή προσπάθησε με κάθε τρόπο να σαμποτάρει και να χτυπήσει τον απεργιακό αγώνα.

Το ψευτο-ΚΚΕ, ενώ σ' όλες τις συνελεύσεις, ψήφιζε κατά της απεργίας, έφτασε μπροστά στην απομόνωση που είχε πέσει να ψηφίσει υπέρ στην προτελευταία Γ.Σ. για να φθάσουμε στην τελευταία προχθεσινή συνέλευση, όπου όχι μόνο το ψευτο-ΚΚΕ ψηφίζει ενάντια στην απεργία, αλλά και το ΚΚεσωτ, με αποτέλεσμα η απεργία να σπάσει, χωρίς να λυθεί το παραμικρό αίτημα των νοσοκομειακών γιατρών.

Το απεργοσπαστικό μπλόκ. ΠΑΣΟΚ, ψευτο-ΚΚΕ, ΚΚεσωτ. ξεπούλησε για μια ακόμα φορά ανοιχτά τα συμφέροντα των εργαζο-HEVOV.

του με την παλιά συνδικαλιστική μορφή, ποι βίαια είχε επιβάλει η εφτάχρονη διχτατορία. αλλά και ο ρεβιζιονισμός της ΕΔΑ πριν απ' αυτή.

Η ΕΣΑΚ εξ' αρχής μπαίνει φραγμός σε μια τέτοια εξέλιξη. Συγκροτεί τις δυνάμεις της στη βάση της παλιάς μορφής, κλαδικά σωματεία, ανομυιογενής και έξω από την παραγωγή ομοσπονδίες. Εργατικά Κέντρα -Ξενοδοχεία, και ΓΣΕΕ φασιστική, και επεξεργάζεται σχέδιο για την άλωση τους.

Ενώ ταυτόχρονα προσπαθεί με κάθε τρόπο να χτιπήσει και να διαλύσει αυτή την νέα μορφή στο συνδικαλιστικό κίνημα. Κάθε έδρα που η παράταξη αντή έπαιρνε στα κλαδικά σωματεία και στις ομοσπονδίες, ήταν δεμένη με τον τραμπουκισμό, τον χαφιεδισμό, το πούλημα του κινήματος των εργοστασιακών σωματείων.

Ετσι «εκλέχτηκε» η ΕΣΑΚ στη ΓΣΕΕ, έτσι διατηρήθηκε αιτή η ΓΣΕΕ, πάνω στην σαπίλα και στο χτύπημα, ότι πιο νέου και ελπιδοφόρου ανάδειζε το βιομηχανικό προλεταριάτο τα τελευταία χρώντα

Η ΠΑΣΚΕ, βρέθηκε μέσα στον εργοστασιακό συνδικαλισμο. Μια στιρά από στελέχη της, όπως στον ΠΙΤΣΟ δώσανε ώθηση σ' αυτό το κίνημα. 'Ομως δεν κράτησαν μέχρι το τέλος, και η παράταξη αυτή, την στιγμή ποι το κίνημα τοι εργοστασιακού συνδικαλισμού, προσπάθησε να βγει από το εργοστάσιο και να στηθεί σε δευτεροβάθμια οργάνωση, με τις βιομηχανικές ομοσπονδίες κατά κλάδο, χτύπησε. Αρνήθηκε και σαμποτάρισε μια τέτοια κατεύθυνση, μπαίνοντας και αυτή

στις παλιές κλαδικές ομοσπονδίες. Ακριβώς, όμως επειδή, και πάντα από γενική κατεύθυνση. η ΕΣΑΚ είχε προλάβει να πάρει τις πλειοψηφίες, η ΠΑΣΚΕ πατώντας πάνω στα συντρίμια του εργοστασιακού συνδικαλισμού και σαν προϊόν της ήττας του. χτίζει την ΟΒΕΣ.

Από την άλλη πλευρά, η ΠΑ-ΣΚΕ επενδύει δυνάμεις στην κοινή ωφέλεια. Στον χώρο αυτό και ιδιαίτερα στις τράπεζες σι νδικαλιστική ηγεσία αναδεικνύεται μια εργατική αριστοκρατία, η οποία αρνείται να δεθεί με το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα και κλεινεται ερμητικά στο χώρο της:

Το βιομηχανικό προλεταριάτο στη ΔΕΗ, ταυτίζεται συνδικαλιστικά με την αριστοκρατία των υπαλλήλων και ανωτέρων τεχνιτών και χάνει την συνδικάλιστική του αυτοτέλεια Υποτάσσεται στην ελίτ της ΓΕΝΟΠ ΔΕΗ. Το ιδιο συμβαίνει με τον

Αυτή η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, δένει χειροποδαρα το κίνημα στην λεγόμενη «κοινή ωφέλεια» το οδηγεί στον ρεφορμισμό και στην υποταγή.

Αυτά είναι τα ρεύματα ποι αναδεικνύονται στη ΓΣΕΕ, ενάντια στο εργατικό κίνημα και μέσα από το χτύπημα του. Ο σοσιαλφασισμός της ΕΣΑΚ, το ξεπουλημα της ΠΑΣΚΕ και η εργατική αριστοκρατία της «κοινής ωφέλειας». Ότι δηλαδή γειρότερο, παλιό και σαπιο μπήκε εμπόδιο στο εργατικό κινημα από το *74 και μετά.

ΜΕΡΙΚΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ-TA

Απεργία της ΝΑΣΙΟΝΑΛ -ΚΑΝ: Ο Σπυρόπουλος (ΕΣΑΚ) πρόεδρος του Ε.Κ. Ελευσίνας μετά από αλλεπάλληλε; ψηφοφορίες και Συλοδαρμούς από τραμπούκους. ΕΣΑΚίτες, σπάει την απεργία, με το πρόσχημα ότι... θα κατέβουν τα τανκ: (!) εμποδίζοντας την συγκρότηση εργοστασιακού σωματείου

Απεργία στον ΠΙΤΣΟ: Η Ε-ΣΑΚ χτιπάει τον αγώνα των εργατών, υπονομεύοντας το εργοστασιακό σωματείο, μέσα από το καπέλλο του «Συντονιστικού τοι Πειραιά». Ο Απεργοσπάστης ηγέτης της ΕΣΑΚ στον Πειραιά Μουρτζίκος καταγγέλεται από το σωματείο.

Απεργία στην ΑΕΓΚΕ: Και πάλι ο γνωστός Μουρτζίκος, ο οποίος την στιγμή που ο αγώνας των εργατών βρίσκεται σε κρίσιμο σημείο, και η απεργιακή επιτροπή βρίσκεται σε άλλα εργοστάσια για οικονομική καμπάνια, πραγματοποιεί γενική συνέλευση με 50 άτομα και παίρνει απόφαση για το σταμάτημα της απεργίας. Το εργοστασιακό σωματείο χτυπιέται.

Απεργία στην ΙΖΟΛΑ: 27η μερα απεργίας. Η γενική συνέλευση ψηφίζει το απόγευμα για συνέχιση του αγώνα. Την άλλη μέρα το πρωί ο ψευτο - Ριζοσπάστης γράφει πως η απεργία έληξε. Και η ΕΣΑΚ. δηλώνει πως αν δε σταματήσει αμέσως η απεργία. θα την διασπάσει. Αναταραχή στο εργοστάσιο, η επιτροπή υποκείπτει στον εκβιασμό, νέα γενική συνέλευση και η απεργία σπάει.

Απεργία στη ΓΕΠΑ: Η πρώτη απεργία ενάντια και παρά στον νόμο 330, για επαναπρόσληψη απολυμένων. ΟΙ ΕΣΑΚτζήδες

του κλαδικού κλωστούφαντουργών σε άγνοια των απεργών συμφωνούν με τον εργοδότη και σπάνε την απεργία.

Απεργία στου ΣΑΡΑΚΑΚΗ: Στην πιο κρίσιμη στιγμή του αγώνα για επαναπρόσληψη των απολυμένων η ΕΣΑΚ χτυπάει την λειτουργία της απεργιακής επιτροπής και κάνει εκλογές στο κλαδικό αμαζωμάτων για να σπάσει την απεργία και την συγκρότηση εργοστασιακού σωματείου. Ο βουλευτής Μαυριδόγλου πίσω από τις πλάτες των εργατών παζαρεύει με τον Σαρακακη.

Θα χρειαζόμαστε σελίδες ολόκληρες για να γράψουμε την μαύρη απεργοσπαστική βίβλο αυτής της παράταξης.

Θα αναφέρουμε όμως ακόμα μερικά παραδείγματα για το πως η παράταξη αυτή χρησιμοποίησε κλαδικά σωματεία ή έφτιαζε σφραγιδές για να εμποδίσει την ανάπτιξη ή την συννένωση των εργοστασιακών.

- Ενωση Αμαζωμάτων, ενάντια στην οικοδόμηση εργοστασιακών στου Σαρακάκη, στη BIAMAE, Gtny Ntoits.
- Συνδικάτο Κλωατουφαντουργων, και μήνυση του υπό ίδρυση εργοστασιακοί στη ΒΕΛΚΑ. Χτύπημα στην ΓΕΠΑ, στην Τριαντέξ, στην Ανατόλια, στη Χουδσον στην Μπαρκό, στην Πεταλούοα.
- Συνδικάτο εφαρμογής ηλεχτρισμού, για το χτύπημα των εργοστασιακών σωματείων της ΙΖΟΛΑ, ΑΕΓΚΕ, ΕΛΚΟ, ΕΣΚΙ-ΜΟ, ΙΤΤ. ΠΙΤΣΟΣ, ΦΙΛΙΠΣ. ΒΕΣ. ΕΒΙΟΠ και της πρώτης προσπάθειας για την συγκρότηση Ομοσπονδίας στον κλάδο ηλεχτρικών ειδών, που θα στηρίζονταν στα εργοστασιακά σω-

Τελειώνοντας αυτόν τον μικρό κατάλογο από την μαύρη δράση της ΕΣΑΚ θα αναφέρουμε ένα ακόμη χαραχτηριστικό παράδειγμα, πραξικοποιματισμοί και ιεροσυλίας όπως τότε χαραχτηρίστηκε:

2.11.1979. Την μέρα αυτή στη ΛΑΡΚΟ είχαν οριστεί εκλογές για την ανάδειξη νέου Δ.Σ. στο σωματείο. Το πρωί έγινε στο εργοστάσιο η μεγάλη έκρηξη που στοίχισε την ζωή εργατών και μαυροφόρεσε όλη τη Λοκρίδα. Μετά το τραγικό δυστύχημα οι εργάτες σταμάτησαν τη δουλειά και έτρεξαν στα γύρω χωριά να συνδράμουν και να συμπαρασταθούν στις οικογένειες των νεκρών και στους τραυματίες. Μερικοι απ' αυτούς κατέβηκαν στην Αθήνα και στην Λειβαδιά με τους Τραυματίες. Αυτό τους επέβαλλε η ταξική τους συνείδηση, η αλληλεγγύη και η σιναδελφικότητα και τα ανθρώπινά τους αισθήματα.

Η ΕΣΑΚ κινητοποίησε το μηχανισμό της μάζεψε με αυτοκίνητα τους δικούς της από τα γύρω χωριά και προκατασκεύασε τα αποτελέσματα, την στιγμή που οι εκλογές έπρεπε να αναβληθούν. Ψήφισαν τελικά 600 εργάτες από τους 1200 που ήταν γραμμένοι στα μητρώα με αποτέλεσμα να εκλέξει 4 στους 7 και να πάρει το σωματείο.

OIKONOMIKA OEMATA

Η ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΟΥ ψευτοΚΚΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΡΑΤΙΚΟΜΟΝΟΠΩΛΙΑΚΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

Αφορμή για να γραφτεί αυτό το άρθρο μας έδωσε μια «διδακτική» στήλη του Ριζοσπάστη του ψευτο-ΚΚΕ. Εδώ κάθε τόσο μπαίνει μια ερώτηση από την εφημερίδα και στη συνέχεια απαντιέται από την ίδια.

Στην πραγματικότητα πρόκειται για ερωτήσεις που το δίχως άλλο απευθύνονται από τη μεγάλη μάζα των κατώτερων στελεχών των μελών και οπαδών αυτού του κόμματος στην ηγεσία του. Πρόκειται για προβλήματα που αντιμετωπίζει διαρκώς η ηγεσία του ψευτο-ΚΚΕ καθώς έχει να κάνει με ζωντανούς ανθρώπους και όχι με υποταγμένους παπαγάλους, με ανθρώπους που σκέφτονται και που τελικά θα αρνηθούν, όπως ήδη τόσοι έχουν αρνηθεί, να μείνουν στο ιδεολογικο - πολιτικό μαντρί αυτού του αντιδραστικού κόμματος,

Την Τρίτη στις 12 Νοέμβρη σ' αυτή τη στήλη η ερώτηση που έμπαινε για απάντηση ήταν η εξής: «Το ΚΚΕ μιλά για μια αντινμονοπωλιακή ανάπτυξη. Από ορισμένες, ωστόσο, πλευρές αμφισβητείται αυτή καθεαυτή η ύπαρξη μονοπωλίων. Ποια είναι η αντίληψή σας για τα μονοπώλια; Πώς εννοείτε το μονοπώλιο;» Παραθέτουμε τα πιο ουσιαστικά κομμάτια της απάντησης:

«Το Κόμμα μας έχει διαπιστώσει την επαρέη μονοπώλιεν στην ελληνική κοινωνία, εδώ και αρκετέ; δεκαετίε; Μάλιστα στη δεκαετία του 'όθι διαπίστωσε τη μετατροπή του ελληνικού μονοπώλιμκού καπιταλισμού σε κραπικομοναπώλιακο. Από τότε ορισμένες από τις θέσεις μας τις χρησιμοποίησαν και άλλα κόμματα. Τώρα είναι αλήθεια, ότι μερικοί ψάχνουν να ανακαλύψουν μετό που εμείς, έδω και δεκαετίες, διαπιστώσαμε.

Η αστική πολιτική οικονομία μικά τα μονοπώλιο σε εκείνες τις περιπτώσεις όπου υπάρχει μόνο ένας πωλητής ενός συγκεκριμένου είδους. Πρόκειται για μια απλοίκή άπου η Είναι φανερό, στι μανοπολιακό είτε για έχου με π.χ. σε έναν κλάδο και στην περίπτωση που αντί για μια έχουμε 2.3 ή 5 επιχειρήσεις, που δρούν σεντονισμένα. Οι επιχειρήσεις αντές ελέχχουν την παραφέριστ του κλάδου μπορούν λοιπόν να συντονίζονται για να διαμοροώνουν τις τιμές αυτής της παραγώνης και όρα να βράζουν μονοπωλιακό υπερικέρδος. Όται εικές μιλάμε για μουσπώλια, είνουστα, ότι στους βασικόυς κλάδους της ελληνικής οικονομίας μια μικρή οιάδα επιχειρήσουν ασκεί μονοπωλιακό έλεγχο. Κι αυτίς βράζουν υπερικέρδη όχι μόνο με την εκμετάλλευση των εργατών που χρησιμοποιούν οι ίδιες, αλλά και με την εκμετάλλευση των αγροτών των βράτεχνων, με την εκμετάλλευση ολόκιηρης της κοιτονίας, ένματον ται τον κρατικά προυπολούνσμό τις κρατικές προμήθειες τις κρατικές Επιχειρήσειε.

Εννοσόμω, επίσης, ότε το κράτας και ολόκληρη η οικονομία. Σειτουργούν με τέτσια τρόπα, ώστε να εννομίται η συ κέντρωση όλο και μεταλύτερου πλούτου σε όλο και λευύτερα χέρια. Ένσι κι εκεί του χθες όεν υπήρχαν μουσπόλια, αυριο θα υπάρχουν »»

Στη συνέχεια ακαίσεθούς αυτούσια παραδιέχιατα τετοκών μονοπεικένω. Θαυμάστι τα πια χαρακτηριστικά:

«Στα τρόφιμα Η ΔΕΑΤΑ: Απασχολεί 1.200 άτομα και το 1982 είχε 145 εκατ.
δρχ. καθαρά κίρδη. Ελέγχει το 30% τη, αγορά; γιανερτίαε, το 50% τη, α-ορά; παγιατών, το 80% τη, α-ορά; φρέσκιας κρίμας ααντικί, το 75% της αγαράς του φρέσκου παστεριωμένου γάλακτος στην Αθηνα. Δεν είναι μονοπείκει»:

Στα ποτά: Η ΑΜΣΤΕΛ (ΕΣΤΧΕΙ το 45%) της αγο, άς μπέρας

της αγός ας μπέρας Στα τοιγάρα: ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ, ΚΑΡΕ-ΔΙΑ, ΚΕΡΑΝΗΣ ΕΛΕΓΧΟΥΝ μαζί το

83% της αγοράς. Στο δύρμο: Η ΒΙΟΜΗΝ ΑΝΙΑΚΑΤΕΡ ηρη η οικονουία, λειτουργούν με τέτσιο τρώμενακύτερου πλούτου σε όλο και λεγότερα
μουσπολίας ατριο θα υπάρχουν »>

ΓΑΣΜΕΝΩΝ ΔΕΡΜΑΤΩΝ Ελέχει το
250 της αγοράς η βιομηχανία ΣΟΥΡΑΑΓΚΑΣ ελέγχει το 20% και η βιομηχανία
«ΑΦΟΙ ΤΡΥΠΑΣ - ΚΑΙΣΑ-ΓΡΗΣ» το
14% της αγοράς Και οι τρως μαζί ελέγχου το 59% της αγοράς το 65% του καθα-

δίθες των κωναλαίων του κέπδου Στα τσιμέντα. Οι εταιρείες ΑΓΕΤ. Πε ΤΑΝ. Χαλκίδα ελέγχουν το 97% της παρα-

ρών κερδών ολόκληρου του κλάδου και το

Και αφού αραδιάζει μια σειρά ανάλογες περιπτώσεις το διδακτικό αυτό κείμενο παραθέτει σαν αυτονόητο και συντριπτικό ντοκουμέντο μονοπωλιακού καπιταλισμού την υπορέπ της ΠΕΣΙΝΕ

ΜΙΑ ΟΔΥΝΗΡΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΙΣ PEBIZIONΙΣΤΙ ΚΕΣ ΘΕΩΡΙΕΣ

Βιβαία πρέπει να παρασέχτουμε πως το παραπάνω κείμενο δεν είναι η θεωρητική δικαιολογήση τοι κρατικομονοπωλιακου καπιταλισμού στη χώρα μας, είναι ένα εκλαίκευμένο αρθράκι για πρώτες βοήθειες. Είναι για να επουλωθεί με βιαστικό τρόπο και σε μαζική κλιμάκα μια μεγάλη πληγή ποιχεί ανοίξει στο θεωρητικό οικοδόμημα του ρωσόδουλου ρεβίζιονισμού στο επίπεδο της πολιτικής οικονομίας.

Αυτή είναι και η αντίφαση του κειμένου. Ενώ η ερώτηση αμφισβητεί την ύπαρξη μονοπωλιακού καπιταλισμού στην Ελλάδα, η απάντηση καμαρώνει πως τώρα «μερικοί ψάχνουν να ανακαλύψουν αυτό που εμεις εδώ και δεκαετίες διαπιστωσαμε».

Ακριβώς αντίθετα, σήμερα έρχεται η ίδια η ζωή να αμφισβητήσει το έργο των θεωρητικών του ρεβιζιονισμού, να αμφισβητήσει αυτό που για χρόνια στην Ελλάδα μετράει σαν αναντίρρητη αλήθεια μέσα στο αριστερό κίνημα και που έχει γίνει τροχοπέδη στην ανάπτιξη του. Έτσι, ενώ στο επίπεδο της πολιτικής το μαρξιστικό - λενινιστικό κίνημα αποκάλυψε σ' ένα βαθμό (σε όσο απαλλάχθηκε από τις αντιλήψεις της λαϊκοδημοκρατικής επανάστασης) το ρεβιζιονισμό του ψευτο-ΚΚΕ, αντίθετα στην πολιτική οικονομία δανειστηκε σχεδον αυτούσια τη θεωρία του, πράγμα που είχε τις δικές του ολέθριες συνέπειες στην πολιτική ανάλυση και

Η ΟΑΚΚΕ στην Ιδρυτική της Διακήρυξη έκανε ένα βήμα σημαντικό στην κατευθύνση της αποδεσμευσης από τη ρεβιζιονιστική πολιτική οικονομία σταν διαπιστώσε πως στην Ελλάδα υπάρχουν βασικά δυο μορφες παραγωγής για το κεφαλαίο: ο κρατικός καπιταλισμός και ο ιδιωτικός καπιταλισμός. Θα χρειαστεί πολύ δουλειά για τη διαμόρφωση, ολοκληρωμένη, βαθειά και πειστική, της ανάλυσης της ελληνικής οικονομίας. Όμως ο πρώτος όρος της είναι η απαλλαγή από τη σκουριά των χοντροκομμένων ρεβιζιονιστικών σικονομικών θεωριών, είναι το αρχίνισμα της κριτικής για την κατεδάφισή τους.

Και αυτή την κριτική ήδη την ξεκίνησε η εξέλιξη του Ελληνικού καπιταλισμού μέσα στις συνθήκες της παρατεταμένης κρίσης, που αυτός δοκιμάζει από τα 1973.

Πριν από 15 χρόνια όταν, οι σπουδαγμένοι στις ρεβιζωνιστικές χώρες οικονομολόγοι του ψευτο-ΚΚΕ, Μάλλιος, Σαμαράς, διατυπώνανε τη θεωρία τους για κρατικομονοπωλιακό καπιταλισμό, ήταν σε θέση να αραδιάσουν μια σειρά απο βιομηχανικά συγκροτήματα, που φαντάζαν για οικονομικοί γίγαντες όπως τα διϋλιστήρια του Ασπροπύργου, τα ναυπηγεία του Σκαραμάγκά και της Ελευσίνας, τα τσιμεντάδικα, την Πειραϊκή - Πατραϊκή, τη Λάρκο, την ΠΥΡΚΑΛ δίπλα σε πολιεθνικούς γιγαντές σαν την Ε5-SO και την ΠΕΣΙΝΕ.

Αυτοί ήταν τρισευτυχισμένοι καθώς κρατούσαν στα χέρια τους αυτούς τους κολοσσούς, για να τους στρέψουν ενάντια σ' όσους θα τύχαινε να αμφισβητήσουν την αλήθεια των θεωριών τους. Ήταν φανερό: αυτοί οι χίγαντες που συγκέντρωναν το μεγαλύτερο ποσοστό της παραγωγής στους αντίστοιχους

| Discrete | Discrete

κλάδους ήταν κανονικά μονοπόλια με ένα κράτος που τα υπηρετούσε σε μια τέτοια αλληλοδιείσδυση άσ στε να μιλάμε όχι απλά για μονοπωλιακό, αλλά και για κρατικομονοπωλιακό καπιταλισμό στην Ελλάδα, έτσι όπως αυτάρεσκα διατείνεται το κειμενάκι ποι προηγείται.

Κι όλα θα πήγαιναν κατ' ειχή αν δεν τίγαινε όλοι αυτοί οι γίγαντες με ελαγιστες εξαιρέσεις μέσα σε λίγα χρόνια να περάσουν στα χέρια του κράτους. Κι αυτό έγινε μέσα από την πραγματική ή και πιστωτική τους χρεωκοπία, είτε αυθόρμητα, είτε βίαια. Είτε δηλαδή με την ειρηνική κρατικοποίηση του Σκαραμαγκά, είτε με τη βίαιη, της Α-ΓΕΤ, της Πειραικής και του Σκαλιστήρη.

Μέσα σε τρία χρόνια, πολύ οδινηρά γι' αυτή την αυταπόδειχτη θεωρία βλέπουμε το κράτος στην υπηρεσία των μονοπωλίων νάχει κατάπεί τα μονοπώλιά του και τους ολιγαρχικούς ιδιοχτήτες τους να πνέουν μαίνεα ενάντια στο κράτος τους.

Τι έμεινε τώρα σ' αυτούς τους θεωρητικούς: Τους έμεινε η ΜΟΤΟΡ-ΟΊΑ, η ΠΕΤΡΟΛΑ, ο ΤΙΤΑΝ και Α.Ε.Ε. Χάλυβος, το ΑΙΓΑΙΟ (κλωστουφαντουργία), η ΧΑΛΥΒΟΥΡ-ΓΙΚΗ και η ΠΕΣΙΝΕ.

Αν δούμε τον κατάλογο των 50 μεγαλύτερων βιομηχανιών στην Ελλάδα, θα διαπιστώσουμε ότι οι 20 μεγαλύτερες διαθέτουν το 70% των κεφαλαίων που κατέχουν όλες συτέξε μαζί.

Αν ιπάρχει κάτι με όγκο και ότι μπορεί να αναφερθεί σαν βαρειά βιομηχανία είναι μέσα σ' αυτές τις 20 εταιρείες.

Αυτές λοιπόν οι 20 είναι σήμερα κατά 70% στο συνολικό κεφάλαιο κρατικές. Μόνο αυτές ποι προαναφέραμε δεν είναι ακόμα (τουλάχιστον) κρατικές.

Είναι αδύνατο να δεχτούμε ότι αυτές κάνουν ότι θέλουν στην Ελλάδα. Ότι όλος ο κρατικοποιημένος παραγωγικός όγκος είναι στα χέρια τους και τις υπηρετεί. Είναι πολύ μικρές για κάτι τέτοιο. Είναι ακομα περισσότερο μικρές και στο βαθμό που δεν κυριαρχούν στον κλάδο τους. Ετσι παρμένες μαζί η ΜΟΤΟΡ - Ο'!' Α και η ΠΕΤΡΟΛΑ δεν φτάνουν ούτε το 80% των κεφάλαιων των διυλιστηρίων του Ασπροπύργου και τις πρώην ESSO.

Ο ΤΙΤΑΝ είναι μικρός μπροστά στην ΑΓΕΤ που πέρασε ουσιαστικά σε κρατικό έλεγχο και ακόμα μικρότερος αν πάρουμε υπ' όψη ότι τα τσιμέντα Χαλκίδος βρίσκονται κι αυτά στο δρόμο προς την κρατικοποίηση.

Το ίδιο ισχυει για το Αιγαίο σε σχέση με την Πειραϊκή - Πατραϊ-

Η Χαλυβουργική βιομηχανία και η ΠΕΣΙΝΕ είναι ουσιαστικά οι μόνοι κλάδοι ποι κυριαρχούσαν από το μη κρατικό κεφάλαιο.

Όμως η χαλιβουργική βιομηχανία σ΄ ότι αφορά τη μεγαλύτερη, την ΑΕΕ Χάλυβος που στήθηκε με γιαπωνέξικα κεφάλαια πέρασε πρόσφατα κατά 40% στο κράτος, η δε Χαλυβουργική που ήδη έχει αχρηστεύσει τις υψικαμίνους της έχει γίνει στόχος επίθεσης από το κράτος με ένα πρόστιμο 9 δις, που επέβαλε

ο Κεδίκογλοι και που την οδηγούσε σε πτώχευση το '83 Αν εκείνο το χτύπημα δεν ξεσήκωνε ολόκληρα το ιδιωτικό κεφάλαιο η Χαλυβουργική θα είχε περάσει στο κράτος. Έτσι μόνο λόγοι πολιτικής αφήνουν και τον ΤΙΤΑΝ ακόμα στα χέρια του Παπαλεξοπουλου, που σαν πρόεδρος τοι ΣΕΒ καλοπιάνεται από τη σημερινή κυβέρνηση ώστε να μπορεί να περάσει η πολιτική του κρατικοχρηματιστικού κεφάλαιοι, η πολιτική της σαλαμοποίησης. δηλαδή το σταδιακό πέρασμα στα χέρια αι του του κέφαλαίου όλης της μεγάλης βιομηχα-

Σ' ένα μεγάλο βαθμό μια αντίστοιχη σχέση επάρχει με τα συγκροτήματα του Λάτση και του Βαρδινογιάννη που στηρίζουν τη δύναμή τους όχι τόσο σ' αυτά καθ' εαυτά τα διύλιστήρια, όσο στην εφοπλιστική τους δύναμη.

Η σχέση αυτή του κράτους με το εφοπλιστικό κεφάλαιο είναι διαφορετική, πράγμα που εκφράζει και η ομαλή διαδικασία κρατικοποίησης των ναυπηγείων του Σκαραμαγκά.

Τέλος αυτή η υποδειγματική για μονοπώλιο ΠΕΣΙΝΕ καταρρέει διπλά σαν Επιχειρημα.

ΠΡΩΤΟΝ: Η ΠΕΣΙΝΕ δεν είναι μονοπώλιο, που στήθηκε κύρια στη βάση του Ελληνικού καπιταλισμού, αλλά του γαλλικού. Η ΠΕΣΙ-ΝΕ είναι γαλλικό μονοπώλιο και διαμορφώνει τον κρατικομονοπωλιακό καπιταλισμό στην Ελλάδα στον ίδιο βαθμό, που διαμορφώνουν κρατικομονοπωλιακό καπιταλισμό στις ολότελα καθυστερημένες αγροτικές χώρες τα μεγάλα ιμπεριαλιστικά μονοπώλια της εξορυχτικής βιομηχανίας. Η παρουσία της ΠΕΣΙΝΕ και οι νεοαποικιακές συμφωνίες ποι την συνοδεύουν ειναι επιχείρημα που στρέφεται ακριβώς αντίθετα προς την κατεύθυνση που επιδιώκουν οι εγκέφαλοι του wauto-KKE

ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Η αμηχανία του ψει το-ΚΚΕ γίνεται τραγική από τη στιγμή που το μονοπώλιο ΠΕΣΙΝΕ αυτός «ο γίγας ποι αλωνίζει» στην Ελλάδα, δέχεται δίπλα του έναν άλλο γίγαντα, μια σοσιαλιμπεριαλιστική αυτή τη φορά ΠΕΣΙΝΕ, μια ρώσικη αλουμινοβιομηχανία.

Πώς έγινε αυτό, Ποιος έφερε τους ρώσους ένω κυριαρχούσαν οι γάλλοι στο αλουμινιο; Και παραπέρα Γιατί η ΠΕΣΙΝΕ είναι μονοπώλιο και δεν είναι και το ρώσικο εργοστάσιο; Η μήπως υπάρχουν καλά και κακά μονοπάλια σαν τους καλούς και κακούς πυραύλους;

Όχι, αυτή δεν είναι καλή συζητηση. Γι' αυτό,το φοβερά επιχείρημα της ΠΕΣΙΝΕ στο διαφωτιστικό αρθράκι τοι Ριζοσπάστη παίρνει την τελευταία θέση ασθμαίνοντας και καταίδρωμένο.

Έτσι λοιπόν χάσανε τα μονοπάλιά τους, το ένα μετά το άλλο, οι καλοί μας θεωρητικοί του ψευτο-ΚΚΕ. Και η πληγή που ανοίγει είναι πολύ μεγαλύτερη αν αναλογιστεί κανείς ότι η αστική και ρεβιζιονιστική πολιτική οικονομία βγάζει συχνά έξω από τους λογαριασμούς της τα πιο μεγάλα κομμάτια της μεγάλης βιομηχανίας τη Βιομηχανία παραγωγής ενέργειας και τη βιομηχανία μεταφορών.

Η πρώτη καλυπτεται 100% απο την πρώτη βιομηχανία της χώρας τη ΔΕΗ που έχει μόνη της πιο πολλούς εργάτες και κεφάλαια, απόσα έχουν όλες μαζί οι πρώτες 10 βιομηχανίες που προαναφέραμε. Όσο για τη βιομηχανία μεταφορών αυτή περιλαβαίνει τον ΟΤΕ, την ΟΛΥΜΙΠΑΚΗ, τον ΕΛΤΑ, τον ΟΣΕ και τις αστικές συγκοινωνίες στην Αθήνα, που συνολικά απασχολούν 80.000 εργαζόμενους, πολύ περισσότερους δηλαδή απόσους όλες μαζί οι 50 μεγαλύτερες εταιρείες του πίνακά μας.

Καταντάει λοιπόν έτσι περισσότερο από παράλογο, καταντάει βλακώδες να θεωρήσει κανείς ότι μερικές μετρημένες στα δάχτυλα σημαντικές βιομηχανίες ελέγχουν ένα δεκάδες φορές ισχυρότερο οικονυμικό - παραγωγικό μηχανισμό όπως είναι σήμερα ο κρατικός.

Αν το έλεγε κανείς αυτό το 1975 θα έκανε λάθος στη θεωρία, τώρα γίνεται ανόητος, τότε υπήρχε έδαφος για συγχίσεις, τώρα οι αυταπάτες συντρίβονται από την ίδια την άτεγκτη πραγματικότητα της οικονομικής εξέλιξης.

ΤΑ ΘΛΙΒΕΡΑ «ΜΟΝΟΠΩΛΙΑ» ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ

Νάτος λοιπόν ο ατυχής οικονομολόγος του «Ριζοσπάστη» που αποφασίζει να βγάλει το φίδι από την τρύπα και να υπερασπίστει για μια ακόμα φορά μπροστά στο ανήσυχο κοινό του τη θλιβερή θεωρία του θλιβερού του κόμματος. Ξύνει το κεφάλι του, ψάχνει για τα μονοπώλια, γεματος συγκίνηση τα βρισκει και τα πετάει χύμα στα πόδια μας.

Και αρχίζει από τη ΔΕΛΤΑ. Αυτή δεν περιλαμβανεται μέσα στις 50 μεγαλίτερες εταιρείες, η ΔΕΛΤΑ λοιπόν είναι μονοπώλιο των τροφίμων γιατί ελέγχει το 30% της αγοράς γιαουρτιού, το 50% της αγοράς παγωτών, το 80% της φρέσκιας κρέμας σαντιγί, το 75% του φρέσκου παστεριωμένου γάλατος στην Αθηνα,

Να λοιπόν που καταφεύγουν κινηγημένοι οι ρεβιζιονιστές: στο μονοπώλιο της φρέσκιας κρέμας σαντιγύ. Για όσους δεν την ξέρουν πρόκειται για ένα είδος ζαχαροπλαστικής που μέχρι πριν λίγα χρονια δεν παραγόταν σε βιομηχανική κλιμακα, για ένα είδος, που δεν παρουσιαζόταν σχεδόν καθόλου στη λιανική αγορά. Οποιος λοιπόν πρωτοδίνει ένα τέτοιο είδος στην αγορά και ελέγχει το 80% της κατανάλωσής του έχει στα χέρια του ένα μονοπώλιο.

Πρόκειται για μια διαστρέβλωση μέχρι γελοιοποίησης της αντιληψης για το σχηματισμό των μοινπωλίων.

Το μονοπώλιο στη σύγχρονη φάση ανάπτυξης του καπιταλισμού δεν δενεται απλά με το τι ποσοστό στην αγορά μιας χωρας και μάλιστα μικρης σαν τη δικιή μας σε το οποιοδήποτε είδος κατέχει μια επιχείρηση.
Το μονοπώλιο εκφράζεται κύρια

στο επίπεδο της παραγωγής, στην κλίμακα της παραγωγής. Αυτή η κυριαρχία αντανακλιέται και στην κυριαρχία στην αγορά. Είναι δηλαδή η ίδια η συγκέντρωση της παραγωγής που οδηγεί στο μονοπώλιο, ή όπως λέει ο Λένιν στονιμπεριαλισμό, Ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού «Η συγκέντρωση σε ορισμένη βαθμίδα της ανάπτυζης της οδηγεί από μόνη της, μπορεί να πει κανείς άμεσα στο μονοπώλιο».

Αυτή η συγκέντρωση δίνει τη δίναμη και την κυριαρχία στο μονοπώλιο και του δίνει μια σειρά από χαρακτηριστικά που δεν τα διαθετει μία ΔΕΛΤΑ. Τέτοια είναι:

Ο συνδυασμός, δηλαδή η συνένωση σε μια επιχείρηση διαφόρων κλάδων της βιομηχανίας, που αποτελούν είτε διαδοχικές βαθμίδες στην επεξεργασία της πρώτης ύλης είτε επεξεργασίες που παίζουν βοηθητικό ρόλο η μία σε σχέση με την άλλη, (Ιμπεριαλισμός).

Η δημιουργία των μονοπωλίων είναι αναπόφευκτα συνδεδεμένη με τη δημιουργία των Καρτέλ που γίνονται μια από τις βάσεις όλης της οικονομικής ζωής.

Τα Καρτέλ κλείνουν συμφωνίες για τους όρους πούλησης για τις προθεσμίες πληρωμής κ.ά. Μοιράζονται μεταξύ τους τις περιοχές πουλησης. Καθορίζουν την ποσότητα των προϊόντων που πρέπει να παραχθούν. Κανονίζουν τις τιμές. Καταγέμουν τα κέρδη ανάμεσα στις διά-

φορες επιχειρήσεις.

Πού είναι αυτά στην περίπτωση της ΔΕΛΤΑ: Από που πρόκυψε η συγκεντροποίηση στην περίπτωση αυτής της γαλακτοβιομηχανίας; Πόσο κυριαρχεί σ' όλα τα σημεία που προαναφέρθηκαν; Δεν υπάρχει καμιά μακρόχρονη κυριαρχία. Μέσα σε λίγα χρόνια ιδιαίτερα τα τελευταία είδαμε να ξεφιτρώνουν μια σειρά βιομηγανίες γάλακτος που αντιπαλεύουν τη ΔΕΛΤΑ, όπως η ΦΑΓΕ ή η ΥΟΡΙΑΙΤ. Μια σειρά φίρμες που ξεπετάγονται ξαφνικά και επιδίδονται σ΄ ένα σκληρό ανταγωνισμό για την κυριαρχία στην αγορά και που δεν αποτελούν ούτε τραστ, ούτε καρτέλ με κανένα

2. Η πιο βασική δύναμη του μο-

νοπώλιου είναι στις «μεγάλες διαστάσεις των επιχειρήσεων τους (στο τραστ) και τον υπέρογκο τεχνικό εξοπλισμό τους. Το τραστ του καπνού από την αρχή ακόμα της ίδρυσής του κατέβαλε όλες τις προσπάθειες για να αντικαταστήσει σε πλατειά έκταση τη χειρωναχτική εργασία με τη μηχανική. Για το σκοπό αυτό αγόραζε όλα τα διπλώματα ευρεσιτεχνίας που είχαν οποιαδήποτε σχέση με την επεξεργασία του καπνού και ξάδευε γι' αυτό τεράστια ποσά... Στα τέλη του 1906 ιδρύθηκαν δύο εταιρείες -κόρες με τον αποκλειστικό σκοπό να αγοράζουν διπλώματα ευρεσιτεχνίας. Για τον ίδιο σκοπό το τραστ δημιούργησε δικά του χυτήρια, εργοστάσια για την κατασκευή μηχανών και εργαστήρια επισκευών». (Εκθεση της αμερικανικής κυβερνητικής Επιτροπής για τα τραστ από τον, Ιμπεριαλισμό). Τι σχέση έχουν αυτά με τον Παπαστράτο και τον Ματσάγκο, που φέρνουν κάθε φορά απ' έξω τον τεχνολογικό τους εξοπλισμό και την τεχνογνωσία: (know - how) Πώς γίνεται και ξεπηδάει ξαφνικά μια ΣΕΚΑΠ και σπάει την παράδοση στην κυριαρχία της αγοράς που είχαν οι προηγούμενες επιχειρή-

3. Ολοκληρώνεται το προτσές της συγκέντρωσης των πρώτων υλών, της αγοράς και του ανθρώπινου υλικού. «Η συγκέντρωση έφτασε στο σημείο που μπορεί να γίνει ένας κατά προσέγγιση υπολογισμός όλων των πηγών πρώτων υλών σε μια δοσμένη χώρα και ακόμα πως θα δούμε σε μια σειρά χώρες και σ' όλο τον κόσμο. Και όχι μόνα γίνεται ένας τέτοιος υπολογισμός μα αυτές οι πηγές αρπάζονται από τις γιγάντιες μονοπωλιακές ενώσεις και συγκεντρώνονται σ' ένα χέρι, Γίνεται ένας κατά προσέγγιση υπολογισμός των διαστάσεων της αγοράς, που ύστερα από συμφωνία τη «μοιράζονται- μεταξύ τους αυτές οι ενώσεις. Μονοπωλούνται οι ειδικευμένες εργατικές δυνάμεις, μισθώνονται οι καλύτεροι μηχανικοί». (Από το ι-

Στην περίπτωση αιτών των «μονοπωλίων», που αραδιάζει ο Ρίζοσπάστης, η πρώτη ύλη συνήθως εισάγεται πανάκριβη και μισοεπεξεργασμένη από το εξωτερικό μέσω πραγματικών γιγάντων της βιομηχανίας τροφίμων όπως η NESTLE ή βρίσκεται κάτω από κρατικό έ-

ΣΥΝΈΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 4

NEA AH Σ TEIA TH Σ Δ .E.H. --ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Η απάτη του «κοινωνικού ελέγχου»

Η πρώτη συνεδρίαση της Α-ΣΚΕ (Αντιπροσωπευτική Συνέλευση Κοινωνικού Ελέγχου) της ΔΕΗ, έδειξε με την μεγαλύτερη καθαρότητα την απάτη που κρύβεται πίσω από τους «κοινωνικούς ελεγχους», και την «κοινωνικοποίηση», των δημόσιων Οργανισμών, Για πρώτη φορά η ΔΕΗ αποφάσισε αύξηση γύρω στο 20%, στα τιμολόγια κατανάλωσης του ηλεχτρικού ρεύματος, κάτω από την σύμφωνη γνώμη των «εργαζομένων» και των «κοινωνικών φορέων» που συμμετέχουν στην Α-ΣKE!

Έτσι, σε μια περίοδο, που η εργατική τάξη και όλοι οι εργαζόμενοι ζουν στην πιο βαρειά εξαθλίωση, στην πιο σκληρή λιτότητα των τελευταίων χρόνων. οι εκπρόσωποι» του μέσα στην ΑΣΚΕ, καλύπτουν με όση φιλολαϊκότητα μπορούν, την νέα ληστρική επίθεση του κρατικού μονοπώλιου της ΔΕΗ, στο βιοτικό μας επίπεδο.

Ο γενικός διευθυντής της ΔΕΗ Μαυράκης ήταν σαφής: -Για τον σχεδιασμό μιας τιμόλογιακής πολιτικής της ΔΕΗ. το κυριαρχικό πρόβλημα δεν είναι η επιδίωξη μηδενικού διαχειριστικού ελλείματος, αλλά η χρηματοδότηση της αναπτυξης της επιχείρησης»,

Σε αυτή την κατεύθυνση, που σημαίνει πως ο λαός, όχι μόνο θα ξεζουμιστεί για να καλυφθεί το τεράστιο έλλειμα, αλλά και για να δημιουργηθεί «εύλογο πλεόνασμα» ΟΛΟΙ συμφώνη-

Και βέβαια οι εκπρόσωποι του ψευτο-ΚΚΕ. Οι κύριοι αυτοί, λειτούργησαν στην ΑΣΚΕ σαν μέτοχοι της ΔΕΗ. Χωρίς στο εκαχιστο να αμφισβητησουν την κεντρική κατεύθυνση

του Μαυράκη, θεώρησαν, όπως είπαν: «ανεπαρκή την ενημέρωση» και κατέληξαν στην πρόταση πως με βάση τα στοιχεία ποι δώθηκαν: «δεν υπάρχει άμεση τουλάχιστον ανάγκη για αυξήσεις στα τιμολόγια της ΔΕΗ» (η υπογράμιση δική μας) Ελευθεροτυπία 11.12.85.

Γι' αυτούς το πρόβλημα δεν είναι, αν οι εργαζόμενοι πρέπει να υποταχθούν ή όχι στη νέα ληστεία της ΔΕΗ, αλλά τα οικονομικά στοιχεία της ΔΕΗ. Δηλαδή πως θα ανεβούν καλύτερα τα κέρδη αυτού του κρατικού μονοπώλιου.

Αυτή είναι η ουσία του «κοινωνικοί ελέγχοι» και της Α-ΣΚΕ. Η «κοινωνική συναίνεση» για το πέρασμα της ληστρικής πολιτικής των κρατικών μονοπωλίων. Και η προσπάθεια του ψευτο-ΚΚΕ για διεισδυση του. στον κρατικό μηχανισμό, μέσα απ' αυτές τις «κοινωνικοποιή-

Να γιατί το ψευτο-ΚΚΕ, δεν αντιδρά σ' αυτή την αύξηση και δεν αποχωρεί από την Α-ΣΚΕ. Είναι μάλιστα τόσο εκτεθειμένο, που μετά από μια βδομάδα (!) οι 5 εκπρόσωποί του στην ΑΣΚΕ δηλώνουν στον ψευτο-Ριζοσπάστη πως: «Θα συνεχίσουν να καταβάλουν κάθε προσπάθεια για να ασκηθεί ουσιαστικός κοινωνικός έλεγχος στη ΔΕΗ» (!!)

Η κοροιδία και η απάτη των «διαχειριστών της ΔΕΗ γίνεται ακόμα πιο μεγάλη, όταν ανάμεσά τους, είναι και ο Σαράφογλου, δήμαρχος του Κερατσινιού, ο οποίος σταμάτησε και φρενάρησε κάθε αγώνα για το κλείσιμο του εργοστάσιου της ΔΕΗ στον Αη - Γιώργη, που έχει εδώ και μήνες αρχίσει την επαναλειτουργία του. Και αυτό με αντάλλαγμα την καρέκλα του στην ΑΣΚΕ.

Οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να δεχθούν «κοινωνικούς ελέγχους» και παραπέρα ξεζουμίσματα. Η λογική τους είναι διαφορετικη.

Σήμερα μια μέση τετραμέλη > οικογένεια πληρώνει στη ΔΕΗ γύρω στις 8.000 το δίμηνο που με την αύξηση θα γίνει γύρω στις 10.000 δρχ. Αυτό σημαίνει ότι 200 δρχ. περίπου από το μεροκάματο, κάθε μέρα θα πηγαίνουν στην ΔΕΗ. Το 14% δηλαδή του μεροκάματου του ανειδίκευτου εργάτη. Αυτή είναι με την γλώσσα των αριθμών η ληστεία, ποι γίνεται στους εργαζόμενοις, μόνο από ένα κρατικό μονοπώλιο και χωρίς να λογαριάσουμε τις αλλυσιδωτές αυξήσεις στα είδη πλατιάς κατανάλωσης που θα φέρει η αύξηση της τιμής του ηλεχτρικού ρεύ-

Απέναντι σ' αυτή την ληστεία, οι εργαζόμενοι πρέπει να

Να απαντήσουν, δυναμώνοντας τον απεργιακό αγώνα, σπάζοντας τις αλυσιδές του απέργοσπαστισμού και του σοσιαλφασισμού, και καταχτώντας αυξή-

Αλλος δρόμος για την υπεράσπιση του βιοτικού επιπέδου, ενάντια στην ακρίβεια, στην πείνα και στην εξαθλίωση δεν υπάρχει.

ΙΤΑΜΗ ΠΡΟΚΛΗΣΗ

Η Ελλάδα είναι η χώρα των «θαυμάτων». Ειδικά τα τελευταία χρόνια έχουν πυκνώσει αυτά τα κρούσματα, με αποτέλεσμα να διαπιστώνει κανείς ότι κάτι έννοιες που έχουν μια διεθνή πολιτική σημασία όπως π.χ. πολιτικό άσυλο, σοσιαλισμός κ.ά., έχουν υποστεί τέτοια κακοποίηση και έχουν τόσο πολύ δεινοπαθήσει, που να αναρωτιόμαστε, τι άλλο έχουν να δουν τα μάτια μας από τα έργα και τις ημέρες του «καθηγητή» Παπανδρέου.

Θα θυμόμαστε βέβαια ότι πριν δυο - τρεις μήνες κάποιοι φαινομενικά τουρίστες στη Βόρεια Ελλάδα, μπήκαν από τα Βουλγαρικά σύνορα στο έδαφός μας και με ωτο - στόπ έφτασαν στο προξενείο, ζητώντας πολιτικό άσυλο.

Οι δυο «τουρίστες» ήταν πράγματι Βούλγαροι φυγάδες, οι οποίοι άνθρωποι δεν άντεξαν άλλο τον «σοσιαλισμό» του Ζίφκωφ και αποφάσισαν να φύγουν.

Στην πραγματικότητα η φυγή τους αποκαλύπτει ένα μέρος του δράματος που ζει η τούρκικη εθνική μειονότητα τον τελευταίο χρόνο στη βουλγαρία. Η σοσιαλφασιστική κλίκα του Ζίφκωφ με εντολή των σοβιετικών ιμπεριαλιστών ξεκίνησε μια εκστρατεία βίαιου εκβουλγαρισμού του τούρκικου μειονοτικού στοιχείου, που ανέρχεται σε 1.000. 000 περίπου άτομα. Ανάμεσα στ' άλλα, αυτοί οι άνθρωποι υποχρεώθηκαν ν' εκβουλ γαρίσουν ακόμα και τα επίθετά τους.

Όσοι αντιστάθηκαν σ' αυτή την επίθεση δέχτηκαν βαρύτατες διώξεις, που έφτασαν μέχρι και την φυσική εξόντωση τους όπως κατέγγειλε και η Διεθνής Αμνηστεία και η Επιτροπή για τους Πρόσφυγες του ΟΗΕ.

Οι πρόσφυγες ήταν μέλη ακριβώς αυτής της τουρκικής μειο-

Έλα όμως που ο ελληνικός «σοσιαλισμός» τους επιφύλαξε αλλο «θαύμα».

Συνέβηκε λοιπόν καποιο δικαστήριο σ' αυτή την χώρα να καταπατήσει βάναυσα τους κανόνες διεθνούς δικαίου, συντάγματα, νόμους και δικαιώματα και να μην χορηγήσει πολιτικό άσυλο στους φυγάδες, με αποτέλεσμα αυτοί να αντιμετωπίζουν τον άμεσο κίνδυνο της έκδοσης και της απέλασης τους, πίσω στις βουλγαρικές αρχές. Φυσικά αυτή η απόφαση θα έμπαινε σε εφαρμογή, αν η αδικία αυτή, δεν είχε διεθνείς αντίκτυπο. Παγκόσμιες οργανώσεις εξεγέρθηκαν, όπως αυτή της διεθνούς αμνηστίας, ακόμη και ο ίδιος ο... ΟΗΕ. 'Ομως αυτές οι αντιδράσεις πολύ λίγο θα ίδρωναν το αυτί του Παπαντρέου, αν δεν μεσολαβούσε το ταξίδι του Παπούλια στη Βουλγαρία και η συνάντησή του με τον Ζίφκωφ ο οποίος προφανώς κατάλαβε την διεθνή απομόνωση στην οποία θα έπεφτε η κυβέρνηση Παπανδρέου και έδωσε το πράσινο φως στον Παπούλια για την μη έκδοση των φυγάδων.

Έτσι το θέμα έφτασε στον Αρειο Πάγο, ο οποίος ακύρωσε την προηγούμενη απόφαση και αποφάσισε να χορηγήσει πολιτικό άσυλο στους φυγάδες.

Για τον ελληνικό λαό, για τους τίμιους ανθρώπους αυτής της χώρας, είναι εξοργιστικό, ελληνικό δικαστήριο να αποφασίζει τέτοια συμπεριφορά, τέτοια, πρόκληση στα συναισθήματα όλης της προοδευτικής ανθρωπότητας.

Εφ' όσον λοιπόν στο βωμό της πολιτικής του Παπαντρέου χτυπιούνται ανθρώπινα δικαιώματα και δίκια, είναι καθήκον και δικαίωμα του λαού μας να επαγρυπνεί και να αντιστέκεται σε τέτοιου ή άλλου είδους μελλοντικές μεθοδεύσεις.

Σ THN ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

Δεν υπάρχει πιο μεγάλη απάτη, από εκείνες τις φωνές, εκείνες τηρηθεί ως ότου υπογραφεί μια συνολική συμφωνία απαγόρευσης τις αστικές τάξεις, τις υφεσιακές, που διαλαλούν σ' όλους τους τονους και τις παραλλαγές, το ίδιο θέμα, αυτό της «ύφεσης» και του «αφοπλισμού» ανάμεσα στις δυο υπερδυνάμεις,

Γενικά δεν είναι κακό να ζητάς αφοπλισμό των υπερδυνάμεων. 'Ομως το πιο επικίνδυνο και που αντικειμενικά εξυπηρετεί τις υπερδυνάμεις, ειδικά τη σοσιαλιμπεριαλιστική είναι όταν ζητάς απ' αυτές να σταματήσουν τους εξοπλισμούς, εναποθέτοντας κάτι τέτοιο, στις «αγαθές προθέσεις» τους ενώ αυτές

δεν παύουν να προετοιμάζουν τον πόλεμο.

Έτσι κάποιοι υφεσιακοί απέναντι στη Ρώσικη υπερδύναμη αστοί καθιέρωσαν εδώ και κάτι χρόνια, μέσα σ' αυτό το κλίμα του παγκόσμιου πυρηνικού εκφοβισμού, αυτό το λεγόμενο βραβείο Νόμπελ. να δίνεται σ' ορισμένους απ' αυτούς, που υποτίθεται ότι «κουράζονται» και «αγωνίζονται» για την παγκόσμια ειρήνη.

Το ζήτημα βέβαια είναι για γέλια, αν σκεφτεί κανείς, το όλο κλίμα που επικρατεί και την πολυδιαφήμιση αυτών των μεγαλόπρεπων τελετών, με τις πολυτελείς αίθουσες, τα παπιονάκια και τα φράκα, τις κυρίες με τις βιζόν, ενώ από την άλλη προκαλεί αγανάχτηση το γεγονός ότι γίνονται το επίκεντρο της προσοχής ώστε να αποσιωπηθούν και να υποτονιστούν, οι πραγματικοί επαναστατικοί αγώνες των λαϊκών μαζών, που ξεσηκώνονται ενάντια στις υπερδυνάμεις, τα τσιράκια τους και τις αντιδραστικές αστικές τάξεις, απομακρύνοντας έτσι πραγματικά τον πόλεμο...

Η χειρότερη πάντως πλευρά αυτών των τελετών, είναι όταν αυτά τα βραβεία δίνονται σε ανθρώπους, που κάθε άλλο, παρά για τις υπηρεσίες τους στην ειρήνη, φημίζονται, γεγονός που συμβάλλει στο, έτσι κι αλλιώς, ρεζίλεμα αυτού του θεσμού.

Αυτή τη φορά λοιπόν διαλέχτηκαν να βραβευτούν για την «ειρήνη» δυο γιατροί. Και τι γιατροί! Ο ένας αμερικάνος - φιλορώσος, ο άλλος σοβιετικός Οι οποίοι όπως μάθαμε είναι συνιδρυτές της «Διεθνούς Ένωσης Γιατρών για την Ανατροπή του Πυρηνικού Πολέμου»,κάποιας δηλ. «ειρηνιστικής» οργάνωσης, φιλορώσικης σαφώς κατεύθυνσης. Και για να μην υπάρχουν παρεξηγήσεις για τη φύση αυτής της οργάνωσης παραθέτουμε τα λόγια του αμερικάνου «νομπελίστα»:

« Από αυτό το παγκόσμιο βήμα απευθύνουμε εκκλήσεις στις κυβερνήσεις των Η.Π.Α. και της Σ.Ε.,να συμφωνήσουν σε ένα άμεσο και αμοιβαίο μορατόριουμ για όλες τις πυρηνικές δοκιμές που θα των πυρηνικών δοκιμών»: (Σ.Σ. η υπογράμμιση δική μας). Είναι εξάλλου χαρακτηριστικό ότι οι αμερικάνοι δεν του έδωσαν καμμία υποστήριξη, και ούτε και σ' αυτή την οργάνωση.

Ο σοβιετικός, ο σκληροπυρηνικός, δεν είπε τίποτα. Είχε... πονοκέφαλο. Έξω από το κτίριο διαδήλωναν εκατοντάδες άτομα, ανάμεσά τους πολλοί Πολωνοί, που τον κατάγγελναν ότι είναι μέλος τοι σοβιετικοί κόμματος και ότι έχει επιδοθεί στην καταπάτηση των ανθρώπινων δικαιωμάτων και στο «ξεπάστρεμα» πολλών ανθρώπων στη χώρα του,που διαφωνούν και αντιτίθενται στο καθεστώς του νεοτσαρισμού,

Εύκολα έτσι καταλαβαίνει κανείς σε τι χέρια εναποτίθενται αυτά τα περίφημα βραβεία «ειρήνης». Είναι τουλάχιστον υποκριτικό, να διαφημίζονται τέτοιου είδους κινήσεις και τρόπαια τη στιγμή που οι λαοί βλέπουν να βραβεύονται και να προβάλλονται άνθρωποι, με εγκλήματα στην πλάτη τους, ή αυτοί που συνεργάζονται μα-

Αν κάποιοι λοιπόν θάπρεπε να βραβευτούν, αυτοί είναι όλοι όσοι επαναστατούν και αγωνίζονται πραγματικά. Και αυτό δεν γίνεται με αγαλματάκια. 'Αλλωστε οι λαοί δεν θέλουν καμμιά τέτοια επιβράβευση. Η αποτίναξη του ιμπεριαλιστικού ζυγού και η κατάχτηση της λευτεριάς και της ανεξαρτησίας τους,είναι η μεγαλύτερη αμοιβή τους, ενώ ταυτόχρονα συμβάλλουν μ' αυτό το μοναδικό τρόπο στην υπόθεση της παγκόσμιας ειρήνης.

Και αυτή η υπόθεση δεν προωθείται ούτε με γελοίες τελετές,ούτε με τυμπανοκρουσίες.

ГРАФТЕІТЕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ ΣΤΗ «NEA ANATOΛΗ»

Εξάμηνη συνδρομή εσωτερικού 350 δρχ. Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 700 δρχ. Ετήσια συνδρομή εξωτερικού 6 δολ.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛΙΔΑ 3

λεγχο όπως στην περίπτωση του

4. Ιστορικά η δημιουργία των μονοπωλίων συνδέθηκε με τη συγκέντρωση και συγκεντροποίηση στη βαρειά βιομηχανία δηλαδή στη βιομηχανία παραγωγής μέσων παραγωγής και όχι στην βιομήχανία παραγωγής μέσων ιδιωτικής κατανάλωση: Σε όσα σύγχρονα μονοπώλια το τελικό προϊόν είναι ένα είδος ιδιωτικής κατανάλωσης, το προτσές παραγωγής περιλαμβάνει την κατασκευή τοι προϊόντος από το Α έως το Ω περνάει δηλαδή οπωσδήποτε από τη φάση τη; βαρειάς βιομηχανίας. Έτσι οι μεγάλες αυτοκινητοβισμηχανίες της Αμερικής και του Β' κόσμοι είναι ταυτόχρονα χαλυβουργίες και βιομηχανίες παραγωγής των μηχανών τους, οι ίδιες, είτε στα πλαισια ενός Καρτέλ. Ταυτόχρονα παράγοι ν και μέσα παραγωγής π.χ. ΤΖΕΝΕΡΑΛ -ΜΟΤΟΡΣ. FIAT. Αυτή η ιδιότητα τους είναι δεμένη με το γεγονός ότι -η συνεχής αύξηση των τιμών σαν αποτέλεσμα της δημιουργίας της καρτέλ παρατηρήθηκε ως τώρα μονάχα στα σπουδαιότερα μέσα παραγωγής, κυρίως στο πετροκάρβουνο. στο σίδερο στο κάλι, ενώ αντίθετα ποτέ δεν παρατηρήθηκε στα έτοιμα προϊόντα. Η αύξηση της αποδοτικότητας λόγω της αύξησης αυτής των τιμών περιοριζόταν επίσης σε βιομηχανία, που παράγει μέσα παραγωγής. Αυτή η παρατήρηση πρέπει να συμπληρωθεί ακόμα με το ότι η βιομηχανία επεξεργασίας πρώτων υλών (και όχι μισοκατεργασμένων προϊόντων) με τη συγκρότηση καρτέλ δε βγάζει όφελος μόνο με τη μορφή υψηλών κερδών σε βάρος της βιομηχανίας που ασχολείται με την παραπέρα επεξεργασία των ημικατεργασμένων προϊόντων, μα και απόχτησε απέναντι σ' αυτή τη βιομηχανία κάποια θέση κυριαρχίας, που

ήταν άγνωστη στις συνθήκες του ελεύθερου συναγωνισμού» (τσιτάτο του Κέστνερ μέσα στον ιμπεριαλι-

Ακριβώς σ' αυτή τη θέση, της υποταγής στην κυριαρχία των καρτέλ, των τραστ, των κολοσσών του ιμπεριαλιστικού κόσμου, αλλά και της υποταγής στο ελληνικό κρατι κο - χρηματιστικό κεφάλαιο, βρίσκεται η ελαφριά βιομηγανίστην Ελλάδα. Οι ρεβιζιονιστές σαν μονοπώλιο στην Ελλάδα πρώτα και κύρια μοστράρουν την ελαφριά βιομηχανία, τη βιομηχανία καταναλωτικών ειδών. Αυτή η βιομηχανία βρίσκεται στα χέρια του ιδιωτικοι κεφάλαιου. Παρακάτω θα εξη-

γήσουμε γιατί. Προς το παρόν πρέπει να κάνουμε μια παρατήρηση. Οι τιμές των προιόντων της ελαφριάς αυτής βιομηχανίας στην Ελλάδα όχι μόνο δεν διαμορφώνεται από αυτές, αλλά δεν τους επιτρέπεται ούτε καν να τις διαμορφώσουν μέσα από τον ανταγωνισμό τους. Στ. περισσότερες περιπτώσεις καθορίζονται α... . KOUTOS KUL EIVIN . ---πόλεμος νάχει ξεσπάσει τον τελευ-

βιομηχανίες και το κράτος. Αυτή εκδηλώνεται σαν σύγκροιση, ανάμεσα στον ΣΕΒ και το υπουργείο εμπορίου κι όλας από το

ταίο καιρό ανάμεσα σ' αυτές τις

Όμως η χρεωκοπία του ρεβίζιονισμού στο θεωρητικό επιπέδο και η πενταφάνερη σύγκρουση του με τις βασικές λενινιστικές θέσεις για τον κρατικομονοπωλιακό καπιταλισμό εκδηλώνεται σ' ότι αφορά τα δύο άλλα ουσιαστικά χαρακτηριστικά αυτού του παραγωγικού συστήματος δηλαδή το χρηματιστικό κεφάλαιο σαν σύμφυση τραπεζικού και βιομηχανικού κεφάλαιου και πάνω απ' όλα την ταύτιση του με τον ιμπεριαλισμό.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ Ν.Α.

Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΣΤΑ Τ.Ε.Ι. ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Κλείνουν 2 μήνες κατάληψης της Σχολής ΣΤΕΦ. - Τ.Ε.Ι. Αθήνας. Η κατάληψη αυτή αποτελεί μέρος μιας μεγάλης σειράς κινητοποιήσεων των σπουδαστών των Τ.Ε.Ι. στην Αθήνα, τη Θεσ/νίκη, το Ηράκλειο, την Πάτρα και σ' αρκετές ακόμα πόλεις. Στόχος της υπήρξε η σπουδαστική Εκπαιδευτική πολτική της κυβέρνηση; του ΠΑΣΟΚ.

«Βιώνουμε την ανελαστική πολιτική του υπουργείου παιδείας, που μας υποχρεώνει σε σποιδές χωρίς αντίκρυσμα (επαγγελματικά δικαιώματα) και ταυτόχρονα σποιδές εντατικοποιημένες (εσωτ. κανονισμός σπουδών) και ως προς τα προβλήματά μας δεν ενδιαφέρεται για την ουσιαστική επίλυσή τους αφού μετά από αλλεπάλληλες επαφές και διαβουλεύσεις απάντησε με θετικές υποσχέσεις και όχι με δεσμεύσεις» (Από το πολιτικό ντοκουμέντο της κατάληψης).

Για να βρει αυτή τη διέξοδο η αγωνιστική θέληση των οπουδαστών χρειάζεται και να ξεπεραστει η υπονόμευση των παρατάξεων ΠΑΣΚ και ΠΣΚ, που σε ενιαίο ουσιαστικά μπλοκ και σε αλλεπάλληλες συνελεύσεις επιχείρησαν το σπάσιμό της.

Σήμερα, κι εάν ο αστικός τίπος προσπαθεί να περιθωριοποιήσει και να πνίξει την κατάληψη με το τείχος σιωπής και απομόνωσης που σήκωσε, η κι βέρνηση φαίνεται να προχωράει στην ανοιχτή τρομοκρατία. όταν φημολ νεί ότι θα σπάσει το πανεπιστημιακό άσυλο για να σωπάσει ο ραδιοφωνικός σταθμός, που λειτουργεί στο χώρο των Τ.Ε.Ι. της Αθήνας.

Κι ενώ είναι υπαρχτός ο κίνδυνος για το σπάσιμο της κατάληψης. είτε εξ' αιτίας ανοιχτής αστυνομικής επέμβασης, είτε από απεργοσπαστικές παρεμβάσεις της ΚΝΕ την περίοδο των γιορτών, ο αγώνας φαίνεται να βρίσκεται σε κρίσιμη καμπή και εξ αιτίας της ανάγκης για ξεκαθάρισμα του πολιτικού προσανατολισμού και της ταχτικής του σποιδαστικού κινηματος.

Ο ΠΑΠΑΝΤΡΕΟΥ Είπε:

 «Ν" αφήσεις τα ελιτίστικα σαλόνια και να πας να δεις τι γίνεται στις λαϊκές συνοικίες» αναφερόμενος στον Κύρκο.

Θα πιστεύαμε πως ο Παπανδρέου θα εννοούσε πως στις λαίκές συνοικίες γίνεται το... θαύμα της αλλαγής, αν δεν είχε προηγηθεί αμέσως πριν ο διάλογος με τον Χαρίλαο.

«Δεν αμφισβητώ, είπε, το γεγονός πως το ΚΚΕ εκφράζει σημαντικές λαϊκές δυνάμεις και ότι είναι τοποθετημένο ιδεολογικά σε μια πορεία για αλλαγη.....

Γι' αυτό, συλλογιστήκαμε. πως στις γειτονιές ο Κύρκος θα βρει τις «σημαντικές λαικές δυνάμεις» δηλαδή τον Χαρίλαο. Λέτε τελικά το συνοικέσιο Λεωνίδα - Χαρίλαου να κλείσει στα... 'Ασπρα - Χώματα, και με κουμπάρο τον Ανδρέα;

 «Το ΚΚΕ... έχει κατορθώσει με πολλά μέσα και μέτρα να δημιουργήσει κλίμα σύγκρουσης για να με οδηγήσει στο πικρό συμπέρασμα ότι πράγματι προτιμούσε την Ν.Δ. στην Κυβέρνηση παρά το ΠΑΣΟΚ».

Παρά τα χρονάκια του σαν έφηβος πετάχτηκε επάνω ο Χαρίλαος: εμείς δεν βάζουμε θέμα ανατροπής της Κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ... Εκείνο που θέλουμε είναι να αλλάξει η πολιτική της Κυβέρνησης, αλλα δεν το βλέπουμε... Σήμερα δεν μπορούμε να βάλουμε ζήτημα ανατροπής της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ Ποιός να έλθει:»

Παπαπανδρέου: «Ευχαριστώ».

Δεν νομίζουμε πως τον ευχαρίστησε μόνο για την δήλωση μετάνοιας, αλλά ακόμα πιο πολύ για την πραχτική της εφαρμογή ενάντια στο απεργιακό κίνημα, στους Γιατρούς, στους Δικηγόρους, στους ταξιτζήδες.

Είχε καθήκον εξ' άλλου να κάνει κάτι τέτοιο μπροστά στα μάτια του λαού που παρακολουθούσε αυτό το αλισβερίσι από την τηλεόραση.

Έτσι για να του φύγει και η...

πίκρα!

 Είμαστε τώρα μέσα στην ΕΟΚ αρκετά χρόνια και γυρίζοντας από το Λουζεμβούργο μίλησα για την πορεία προς μια ενωμένη Ευρώπη... Βέβαια όταν μιλώ για ενωμένη Ευρώπη, πρέπει να πω ότι στο βάθος της σκέψης μας είναι ενωμένη Ευρώπη Ανατολής και Δύσης».

Ειλικρινής σ' αυτή την τοποθέτηση ο Παπανδρέου Αυτό πράγματι υπάρχει στο... βάθος της σκέψης του και της πολιτικής του. Το χτύπημα της αντισοσιαλιμπεριαλιστικής ενότητας της Ευρώπης, για την κιριαρχία της Ανατολής. Αυτό άλλωστε κάνει συνεχώς στην ΕΟΚ και γι' αυτό υπερηφανεύεται -Κι είμαι ιδιαίτερα περήφανος ποι η χώρα μας με τη Δανία. πήραν θέση ενάντια στους Ευρωπιραύλους, στους Πέρσιγκ και Κρούς και μόνοι μας πήραμε θέση ενάντια στην στρατιωτικοποίηση του διαστήματος»...

Μόνο που πρέπει να ψάξει το γιατί έμεινε μόνος στην Ευρώπη, στην υπεράσπιση του βασικού αυτή τη φάση συνθήματος του σοσιαλιμπεριαλισμού, ενάντια στον «πόλεμο των αστρων».

 «Ο ιδιωτικός τομέας αναγκαστικά θα παίξει σημαντικό ρό-

Αλλά ας μην ανησυγεί σ Φλωράκης, ο Παπανδρέου το

Ιδιωτικό τομέα δεν εννοεί την βιομηχανία «μια που η κλασσική βιομηχανία στην Ελλάδα έχει αποτύχει». «Και η αλήθεια είναι ότι δεν μπορούν να ανταποκριθούν, ούτε από πλευράς κόστους, ούτε απά πλευράς ποιότητας - αλλά την μικρομέσσαία επιχείρηση και τους αγρό-

Και μιας και μιλάμε για οικονομία ακούστε και αυτό:

«Ποιά είναι τα μεγάλα διαρθρωτικά προβλήματα της οικονομίας μας: Η αύξηση την οποια δώσαμε στα λαϊκά στρώμα-

Ουδέν σχόλιο.

 «Θέλω να πιστεύω ότι η συνδικαλιστική ηγεσία μπορεί μέσα από αυθεντικές και γνήσιες διαδικασίες του εργατικού κινήματος, να αναδείξει και να κατοχυρώσει το εργατικό κίνημα ως ενιαίο αυτόνομο, πολιτικοποιημένο και ταξικό».

Λέτε οι «αυθεντικές και γνήσιες διαδικασίες» να είναι οι δικαστικές παρεμβάσεις, και τα πραξικοποίηματα ή τα αλισβερίσια με την ΕΣΑΚ:

 -Δεν μπορώ να καταλάβω που γελάω τον ελληνικό λαό, που είναι το τελευταίο πράγμα το οποίο θα μπορούσα να κάνω»...

Εμείς αναρωτιόμαστε: Τι άλλο έκανε από το '74:

Παπαντρέου: ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΟΚ... ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Η Διάσκεψη Κορυφής του Λουξεμβούργου, καλλιέργησε ην εντύπωση, ότι ο Παπανδρέου έγινε φιλοκοινοτικός. Έτσι σκέφτονται όσοι δεν έχουν κατανοήσει, ή έτσι διαδίδουν όσοι συνειδητά καλύπτουν, τη φιλορώσικη πολιτική του Παπανδρέου.

Ο Παπανδρέου είναι πολιτικός, που ξέρει θαυμάσια να καλύπτει τις κινήσεις του και να διασπά τους αντιπάλους του. Με αυτό μας το άρθρο, θέλουμε άλλη μια φορά να ρίζουμε φως στην τάχα κοινοτική και τάχα εθνικά ανεξάρτητη πολιτική του.

Γιατί δύο είναι τα βασικά ζητήματα που πρέπει να διαφωτίσουμε Πρώτα - πρώτα να εξηγήσουμε γιατί ο Παπανδρέου, ενώ όλο και πιο πολύ προωθεί τη φιλορώσικη πολιτική του, εν τούτοις παρουσιάζεται σαν να κάνει φιλοκοινοτική στροφή. Και ν' απαντήσουμε γιατί η πολιτική του δεν είναι μια πολιτική ενδιάμεσης δύναμης, μια πολιτική που να αξιοποιεί τον ευρωπαί-

κό ιμπεριαλισμό για να αντιμετωπίσει τις 2 υπερδυνάμεις. Επίσης να ξεμασκαρέψουμε κατά πόσο οι αντιθέσεις που έχει με την ΕΟΚ, είναι για να ακολουθήσει μια εθνικά ανεξαρτησιακή κατεύθυνση.

ΔΙΑΣΚΕΨΗ ΣΤΟ ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟ

Στην κίνηση που κάνει ο Παπανδρέου προς τη Ρωσία, ξέρει ότι πατάει σ' ένα έδαφος που έχει εδώ και χρόνια εξάρτηση οικονομική, στρατιωτική και πολιτική από τη δύση. Έτσι σαν πρώτο στόχο έχει τον αμερικάνικο παράγοντα και γνωρίζει. ότι θα πρέπει να διασπάσει και να εξαπατήσει τους ηγέτες της ΕΟΚ την ώρα που θα συγκρούεται με την αμερικάνικη υπερδύναμη:

Σε μια περιοδο μάλιστα που οξύνονται οι πιέσεις και οι εκβιασμοί από τους Αμερικάνους. δεν θέλει να βρίσκεται σε όξυνση με την ΕΟΚ. Πατάει βέβαια στις γνωστές, υπαρκτές αντιθέσεις της Ευρώπης απέναντι στους Αμερικάνους. Και καλεί τους Ευρωπαίους ηγέτες, να έρθουν σε ρήζη με την πολιτική του Ρήγκαν. Σ' αυτή ακριβώς την πολιτική στιγμή ήρθε η Διάσκεψη του Λουξεμβούργου. Αυτή ακριβώς την ευκαιρία ο Παπανδρέου την εκμεταλλεύτηκε, για να σπείρει αυταπάτες τόσα στο εξωτερικό όσο και στο εσωτερικό. Από την άλλη βέβαια ο Παπανδρέου, θέλει να εκμεταλλευτεί και να αξιοποιήσει τους οικονομικούς δεσμούς. που έχει αποκτήσει η άρχουσα τάξη με την ΕΟΚ.

Έτσι η ηγετική κλικα του ΠΑΣΟΚ ξεπουλάει τη χώρα μας στο βωμό των ιμπεριαλιστικών κρατών της Ευρώπης. Αυτό γίνεται συγκεκριμένα, μέσα απο την είσοδο στην Ελληνική αγορά χωρίς περιορισμούς, προτόντων των αναπτυγμένων χωρών της Ευρώπης, που ανταγωνίζονται από θέση ανώτερη τα Ελληνικά αντίστοιχα και έτσι καταστρέφονται βασικοί κλάδοι της Ελληνικής οικονομίας. Είναι γνωστό, ότι η Ελληνική βιομηχανία στηριζόταν στα παραδοσιακά είδη λαϊκής κατανάλωσης, π.χ. βιομηχανία τροφί-

μων, ποτών, ενδυμάτων, κλωστούφαντουργία κ.λπ. όλες αυτές οι βιομηγανίες καταστρέφονται σήμερα, ή περιορίζουν τις δραστηριότητές τους με αποτελέσματα ολέθρια και για τη βιομηχανία και για το λαό. Τώρα μάλιστα μετά τη διάσκεψη του Λουξεμβούργου. που αποφασίσθηκε η σταδιακή ενοποίηση της εσωτερικής (ΕΟΚ) αγοράς είναι βέβαιο, ότι οι καταστροφικές συνέπειες θα είναι ανυπολόγιστες.

Όμως τον Παπανδρέου δεν τον απασχολεί η ανεργία, ούτε η καταστροφή της Ελληνικής βιομηχανίας.

Πρέπει να πούμε ότι μιας και έχει αντιθέσεις με το ιδιωτικό βιομηχανικό κεφάλαιο, θέλει σ' ένα βαθμό τη συρρίκνωσή του, για να το βάλει για τα καλά στο χέρι, μέσα από τον έλεγχο του τραπεζικού κεφαλαίου.

Όμως απ' την ΕΟΚ ο Παπανδρέου, πιο συγκεκριμένα απ' τα διάφορα κοινοτικά ταμεία (περιφερειακό, γεωργικό κ.λπ.) και ιδιαίτερα με τα Μ.Ο.Π. (Μεσογειακά Ολοκληρωμένα Προγράμματα) εξασφαλίζει χρήματα, που πηγαίνουν για εκμετάλλευση από το κρατικοχρηματιστικό κεφάλαιο, για σπατάλες της νομενκλατούρας και για έργα βιτρίνας, που έγουν σαν στόγο την εξαγορά των λαϊκών καθυστερημένων συνειδήσεων Αρα ο Παπανδρέου, όχι μόνο δεν ακολουθεί μια πολιτική αντιστάσεων με στόχο την εθνική ανεξαρτησιακη κατευθυνση, αλλά πολύ περισσότερο εξαρτά όλο και πιο πολύ από οικονομική άποψη, τη χώρα μας απ' τα γρανάζια της

Γι' αυτό και η οργάνωση μας προβάλλει το σύνθημα έξω η Ελλάδα απ' την ΕΟΚ, γιατί ακριβώς πιστεύουμε ότι είμαστε μια χώρα του γ' κόσμου, που πρέπει, αν θέλουμε να ακολουθήσουμε μια πολιτική εθνικής ανάπτυξης και ανεξαρτησίας.

να προστατέψουμε την οικονομία μας, από τα ιμπεριαλιστικά μονοπώλια των χωρών του β' κόσμου.

Ενώ λοιπόν στον οικονομικό τομέα ακολουθεί μια τέτοια κατεύθυνση ο Παπανδρέου, μια πολιτική δηλαδή που κάθε άλλο δεν θίγει τη Ρωσία, εντούτοις στον πολιτικό τομέα αλλάζουν τα πράγματα.

ΡΩΣΙΑ KAI EOK

Πρέπει βέβαια να δούμε τη γενικότερη πολιτική του σοσιαλιμπεριαλισμού απέναντι στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα, για να κατανοήσουμε τη θέση της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ.

Η ρώσικη υπερδύναμη δεν είναι αντίθετη τόσο στην οικονομική ενοποίηση της ΕΟΚ, όσο είναι αντίθετη κατηγορηματικά στην στρατιωτική και πολιτική ενοποίηση.

Ξέρουν ότι είναι αδύνατη μια ουσιαστική σύγκληση των οικονομιών των αναπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών πρώτα πρώτα μεταξύ τους (μιας και είναι ιμπεριαλιστικές και έχουν ανταγωνισμό), αλλά πολύ περισσότερο η σύγκληση των παραπάνω χωρών στην οικονομία με τις χώρες που είναι καθυστερημένες π.χ. Ελλάδα, Πορτογαλία, Ισπανία, Δανία, Ιρλανδία. Έτσι λοιπόν αυτό που θέλουν οι Ρώσοι είναι να μην ενωθούν στρατιωτικά και πολιτικά ενάντιά τους, για να τους βρουν ανέτοιμους όταν θα εξαπολύσουν τον πόλεμο στην Ει-

Συγχρόνως προσπαθούν να διασπάσουν τη Δύση, και αυτό είναι αρκετά εύκολο, μιας και ιπάρχει αντικειμενική βάση. Θέλουν δηλαδή, είτε να εκμεταλλευτούν τις αντιθέσεις της ΕΟΚ με τις ΗΠΑ στο οικονομικό επίπεδο πάνω στο έδαφος του σποίου διαμορφώνονται και πολιτικές αντιθέσεις, είτε να πιέσουν την Ευρώπη να απαγκιστρωθεί από την αμυντική ομπρέλα των ΗΠΑ απειλώντας αν δεν το πραγματοποιήσει να την καταστρέψουν. Από την άλλη βέβαια, εκεμταλλεύονται τις υφεσιακές διαθέσεις και αυταπάτες των Ευρωπαίων επιχειρηματιών και πολιτικών, που πιστεύουν ότι όσο περισσότερο χωθούν στην οικονομία (με δάνεια ή επενδύσεις) της Ρωσίας, τόσο περισσότερο θα οδηγήσουν την πολι κή αρκούδα σε χειμερία νάρκη. Έτσι λοιπόν εξηγείται, γιατί ενώ η Μόσχα και τα πραχτορεία της απαιτούν να αποχωρήσουν χώρες από την Ατλαντική συμμαχία, δεν κάνουν τον παραμικρό θόρυβο για την ΕΟΚ. Έτσι γίνεται φανερή και κατανοητή η θέση του Φλωράκη, που ενώ κάνει κριτική στη μια ή στην άλλη θέση της ΕΟΚ. δεν κάνει καμμιά καμπάνια για την έξοδο της χώρας μας από την Ευρωπαϊκή Κοινότητα.

Είναι χαρακτηριστικό, ότι ο Φλωράκης δεν είπε λέξη για αποχώρηση της Ελλάδας από την ΕΟΚ στην πρόσφατη ομιλία του στη Βουλή, αλλά ακόμη και οι Κάππος, Δαμανάκη που έκαναν επερώτηση στη Βουλή για την απόφαση του Λουξεμβούργου, δεν έβαλαν ζήτημα εξόδου από την ΕΟΚ.

Απλά το ΚΚΕξ. κάνει διάφορες κριτικές για επιμέρους ζητήματα και δημαγωγεί με τοποθετήσεις του στυλ: «η κυβέρνηση με τη διεύρυνση της ΕΟΚ. δεν επιδίωξε να κατοχυρώσει τα συμφέροντα των εργαζομένων».

Αρα λοιπόν η πολιτική σήμερα του Γκορμπατσώφ και του Φλωράκη είναι: Ας είναι η Ελλάδα στην ΕΟΚ, αλλά να βάλει σφήνες ενάντια στην πολιτική του Ρήγκαν και να σαμποτάρει κάθε προσπάθεια της ΕΟΚ, για στρατιωτική και πολιτική συσπείρωση.

Και ακριβώς χωρίς να ξεφεύγει ούτε γραμμάριο ο Παπανδρέου, αυτή την πολιτική ακολουθεί.

Από πού βγαίνει το συμπέρασμα ότι ο Παπανδρέου είναι φιλοκοινοτικός; Μήπως έτσι θα πρέπει να πούμε, ότι γίνεται και ο Φλωράκης σιγά - σιγά φιλοκοινοτικός;

Πότε είδαμε να μιλήσει ο Παπανδρέου για στρατιωτική κοινή αμυντική πολιτική των Ευρωπαίων, πότε μίλησε για κοινή εξωτερική πολιτική: Μήπως ξεχάσαμε, ότι αυτός εναντιώθηκε για το Αμερικάνικο Τζάμπο, που έριξαν οι Σοβιετικοί και δεν θέλησε να υπάρξει η παραμικρή καταγγελία: Μήπως ξεχνάμε την αντίθεση που στα μέτρα, που θέλησαν να πάρουν οι Ευρωπαίοι απέναντι στο Γιαρου-

Είναι σίγουρο ότι ακόμη και σήμερα που τα πυρά του είναι στραμμένα στους Αμερικάνους και που θέλει να πάρει το δάνειο από την ΕΟΚ, αν έμπαινε ζήτημα που να έθιγε έστω και στο ελάχιστο τη Ρώσικη υπερδύναμη, ο Παπανδρέου θα αντιτασσόταν. 'Ομως έγινε φανερό: η διάσκεψη αυτή αντιμετώπισε σικονομικά θέματα και μάλιστα δεν έγινε κανένα σπουδαίο άλμα, όπως το παρουσίασαν οι φυλλάδες της παλιάς και της νέας δεξιάς. είναι χαρακτηριστικό ότι από πολλές πλευρές (στην Ευρώπη) δεν θεωρήθηκε σαν σημαντικό βήμα.

Ο Μιτεράν, οι συνδικαλιστικές ομοσπονδίες της Ιταλίας (όλεό), και άλλοι κοινοτικοί παράγοντες δεν χαρακτήρισαν σαν θετική τη συνάντηση του Λουξεμβούργου στην κατεύθυνση της πολιτικής ενοποίησης.

Και αυτή η διαπίστωση, έχει να κάνει με το ότι δεν έγινε ουσιαστική διεύρυνση αρμοδιοτήτων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Αλλωστε αυτό αποδείχθηκε με τη συνάντηση των υπουργών της Κοινότητας που έληξε στις 17/12 στις Βρυξέλ-

Στη συνάντηση αυτή η Ιταλική αντιπροσωπεία, που όπως είναι γνωστό πρωτοστατεί στην αναθεώρηση της συνθήκης της Ρώμης δήλωσε: «ότι θεωρεί ανεπαρκείς τις τροποποιήσεις αυτές από τη σκοπιά της ευρωπαίκής ολοκλήρωσης που επιβάλλει ριζική αναθεώρηση της Συνθήκης της Ρώμης» (Νέα 18/12).

Αυτές είναι οι διαπιστώσεις μας και έργονται να αποδείξουν, ότι ο Παπανδρέου και η ηγετική κλίκα του ΠΑΣΟΚ κάθε άλλο παρά φιλοκοινοτική δύναμη δεν είναι, κάθε άλλο από εθνικοανεξαρτησιακή. Το μόνο που κάνει είναι «Ανατολική πολιτική και ότι φάμε από τη Δύ-

NEA ANATOAH AIEYOYNETAI AIIO EYNTARTIEH EIHTFOITH

Υπεύθυνος σύρφωνα με το νόμ Κώστας Λιακώπουλος Balampirou 1 - Hespaids Тър. 4928007

ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛΙΔΑ 1

που θα συνδύαζε πέρασμα του στην Προεδρία και απλή αναλογική δεν θα ήταν τίποτα άλλο από την προετοιμασία συμμαχικών κυβερνήσεων με το ψευτο-ΚΚΕ, δηλαδή ο όρος για μια όξυνση σε τεράστιο βαθμό των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων, που ήδη βράζουν κάτω από το πολιτικό έδαφος.

Όποιο πάντως δρόμο και ειδική μορφή πάρουν οι εξελίζεις, η εργατική τάξη, ολόκληρος ο λαός πρέπει να επαγρυπνεί και να αντισταθεί στα διασπαστικά ηγεμονικά σχέδια των υπερδυνάμεων και των πολιτικών τους εκφραστών στην Ελ-

Πρέπει να τσακίσει τους αμερικάνικους εκβιασμούς, να ξεπετάξει τις βάσεις και να απομονώσει παραπέρα τα πολιτικά στηρίγματατών ΗΠΑ ενώ ταυτόχρονα θα αντιστέκεται στα σχέδια της ΕΣΣΔ να επιβάλλει τη μονοκρατία της στη χώρα μας, με το στόλο της, το πραχτόρικο κόμμα της, τον τόπο και πάνω απ' όλα, το φιλικό σ' αυτήν κομμάτι της αστικής τά-

ΟΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Εγιναν οι εκλογές στην Κύπρο. Τ΄ αποτελέσματα έφεραν ηττημένο το ΑΚΕΛ μιαξ και τα υπόλοιπα κόμματα, λίγο ή πολύ ενισχύθηκαν. Με το τέλος των εκλογών, αλλά ιδιαίτερα στην πρώτη σύγκληση της Κυπριακής Βουλής έγινε για άλλη μια φορά φανερό, ότι σε νέα αδιέξοδα θα οδηγηθούν οι τάχα καλές προθέσεις για να ξεπερασθεί η πολιτική κρίση, που έχει ξεσπάσει έντονα τον τελευταίο χρόνο στο νησί και που οι πρόωρες εκλογές ήταν αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης. Όπως έχουμε εξηγήσει και σε προηγούμενα φύλλα της εφημερίδας μας, το Κυπριακό όχι μόνο δεν θα κλείνει, αλλά όλο και περισσότερο θα οξύνεται και αιτία αυτής της όξυνσης και αναξοπύρωσης αποτελεί η γενικότερη κατάσταση στην περιοχή. Στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου υπάρχει ένας άγριος ανταγωνισμός των υπερδυνάμεων και αυτός οξύνεται μετά την κυριαρχία της Συρίας στο Λίβανο, μιας

Το αποτέλεσμα της τελειταίας εκλογικής αναμέτρησης απόδειξε, ότι ο λαός της Κυπρου καταδίκασε με την ψήφο τοι την ηγεσία του πραχτορείοι της Ρωσίας το ΑΚΕΛ (Παπαϊωάννοι). Το κόμμι αυτό, από πρώτο που ήταν στις εκλογές τοι 1981 με 31.9%, έπεσε σε 27.4% και ήρθε τρίτο. Έτσι πλήρωσε την ανοιχτη προδοτική γραμμή, που ακολουθεί στο έθνικό ξήτημα.

Πρώτα - πρώτα, γιατί η ΑΚΕΛική ηγεσία =πρωτοπόρα - προπαγανδίζει και εναντιώνεται στην απόκοινού πάλη τοι Ελληνισμού σε Ελλάδα και Κύπρο για την εθνική ολοκλήρωση. Είναι η ΑΚΕΛική ηγεσία, ποι πρωτοπόρα προωθεί το

σχέδιο Γκουεγιάρ και δηλώνει προδοτικά, ότι πρέπει να υπογράψει σ Κυπριανοί και να υπαρχούν τούρκικά στρατεύματα κατόχης στην Κύπρο. Ούτε την τελευταία στιγμή τοι προεκλογικού αγώνα, ούτε για εκλογικό ελιγμό ο Παπαιωάννου, δεν υιοθέτησε την πρόταση ποι έκανε ο Κυπριανού. Να φύγουν πρώτα τα τουρκικά στρατείματα κατοχης και ας γινουν όσες είναι δυνατό παραχωρήσεις... για να καρποφορήσει η πρωτοβουλία Γκουεγιάρ. Αιτη ήταν η ελάχιστη πρόταση του Προέδρου Κυπριανού και ζητούσε να συμφωνήσουν όλα (και τα τέσσερα) κόμματα, έτσι ώστε να μην αποτελεσει διαμάνη το παραπάνω

Η Αεροπειρατεία της Μάλτας

Την ωρα που στη Ι ενευη ουο φασιστες αγκαλιαζονται και όλοι οι σοσιαλδημοκράτες, οππορτουνιστές και κάθε λογής πολιτικά καθάρματα αγαλλιάζουν και τσακίζονται να μεταφέρουν το «νέο» μήνυμα της εξαπάτησης των λαών, σε ένα άλλο σημείο του πλανήτη ένα τζάμπο καταλαμβάνεται, προσγειώνεται και... 60 άνθρωποι εκτελούνται.

Πρόκειται για ένα τεράστιας σημασίας πολιτικό έγκλημα. Γιατί είναι τα θύματα ενός καταστροφικού μυστικού πόλεμου, αυτής της διεθνούς τρομοκρατίας των υπερδυνάμεων απ' ευθείας, είτε μέσω των υποταχτικών τους. Είναι η μία πλευρά, είναι ο πόλεμος με «ειρηνικά» μέσα. Που όμως δεν στερείται σε ωμότητα σε βαρβαρότητα, από την άλλη. Αυτή που έχει να κάνει με την ανοιχτή επέμβαση, με το «καθαρό» δηλ. ξεπάστρεμα των λαών. Είναι με άλλα λόγια οι δύο πλευρές του ασταμάτητου πολεμικού ανταγωνισμού των υπερδυνάμεων, που δεν διστάζουν μπροστά σε τίποτα προκειμένου να προωθήσουν τα ιμπεριαλιστικά τους σχέδια. Μόνο που σε κάθε περίπτωση διαφέρει το πολιτικό κόστος για κάθε μία. Γιατί αν στη συγκεκριμένη περίπτωση της αεροπειρατείας χτυπήθηκε πολιτικά ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, όταν συγχάρηκε τον Μουμπάρακ για την άρτια εκτέλεση της... εκτέλεσης και με την συνακόλουθη ζετσίπωτη δήλωση και των δύο «λυπούμαστε για τα θύματα», εντούτοις παρέμεινε σκοτεινός και με σχεδόν καθόλου απώλειες, ο ρόλος του σοσιαλιμπεριαλισμού, σ' αυτή την υπόθεση. Και αυτό γιατί φαίνονται σαν επινοητές και εκτελεστές τέτοιων υποθέσεων πράχτορες - τσιράκια, κανταφικοί. Αν αυτός ο φασίστας και οι πάτρωνές του έμειναν κατά κάποιο τρόπο ατιμώρητοι στις συνειδήσεις του λαού μας, αν κάποιες μάνες καταριούνται τους Ρήγκαν - Μουμπάρακ και κυβέρνηση της Μάλτας είναι γιατί στη χώρα μας πνέει άνεμος ανατολικός. Είναι γιατί ο ρωσόδουλος τύπος και οι πολιτικές δυνάμεις που κρύβονται πίσω του, πάτησαν πάνω σε πτώματα, για να ζαπολύσουν τον ύπουλο αντιαμερικανισμό τους. Μας γεμίζει πρόσθετη αγανάχτηση το γεγονός πως αυτός ο τύπος, έριζε τις αποκλειστικές ευθύνες στην Αίγυ-

Όμως αν κάποιος έχει τις πιο μεγάλες ευθύνες για την σφαγή τόσων ανθρώπων, αν κάποιος δεν δίστασε να παίζει με τον παράγοντα άνθρωπο ένα τόσο μακάβριο παιχνίδι, όταν κατέλαβε το αεροπλάνο, αν τέλος προκάλεσε την επέμβαση των κομμάντος και είναι όχι μόνο ο ηθικός αυτουργός της μαζικής σφαγής αλλά και ο κύριος υπεύθυνός της, αυτός δεν είναι άλλος από αυτόν τον τριτοκοσμικό φασίστα και τα πιόνια του. Γιατί οι τρομοκράτες έδειξαν τις «επαναστατικές» τους καταβολές πυροβολώντας στο ψαχνό και ρίχνοντας χειροβομβίδες σωρό στους άοπλους επιβάτες. Αλλά τέτοιου είδους ενέργειες που κατά σωρεία έχουν γίνει στο παρελθόν και έχουν μείνει ατιμώρητες, όπως η προηγούμενη απ' αυτήν, αεροπειρατεία, φαίνεται πως δεν μπορούν πλέον να ευσδώσουν τους δράστες τους. Το δυστύχημα στην όλη υπόθεση είναι πως την αντιμετώπισή τους με τέτοια δυναμικά μέσα, την πληρώνουν αθώοι άνθρωποι, πως τις συγκρούσεις των υπερδυνάμεων, τις πληρώνουν οι λαοί. Αλλωστε δεν είναι πολύ μακρυά οι φλόγες που έχουν ανάψει στις περισσότερες γωνιές του κόσμου. Από αυτή την άποψη, η πρόσφατη αεροπειρατεία και η τραγική της κατάληξη, δεν ήταν παρά μια στιγμή «ξεκούρασης» στον ανοιχτό τους πόλεμο. 'Ομως είχε τις δικές της πολιτικές σκοπιμότητες. Ο εμπνευστής ήταν ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός. Γιατί κατά την γνώμη μας πρόκειται για μια ανοιχτή πολιτική προβοκάτσια που είχε σαν στόχο τον Αραφάτ. Μέσα από την κατανόηση του τελευταίου του ρόλου του σοσιαλιμπεριαλισμού ύστερα από τα στραπάτσα που έφαγε από την Συρία, έκανε μέτωπο με την Αίγυπτο. που υποστηρίζει τελευταία το Παλαιστινιακό κίνημα. Ο στόχος των ρώσων ήταν να αποκόψουν τον Αραφάτ από τον Μουμπάρακ αλλά και να χτυπήσουν τον ίδιο τον Μουμπάρακ και να τους απομονώσουν από τον αραβικό κόσμο. Εκεί στοχεύει το γεγονός ότι προσπάθησαν να εμφανίσουν έμμεσα τους τρομοκράτες, ανθρώπους της PLO. πράγμα που ο Αραφάτ χτύπησε,

και από τους Ρώσους επιζητούνται νέες καταχτήσεις. Δεν είναι τυχαίο, ότι αυτή την περίοδο ξέσπασε η κρίση Αιγύπτου - Λιβύης.

Όμως απ' την άλλη, οι Αμερικάνοι δεν έχουν διάθεση να κάνουν και την παραμικρότερη παραχώρηση και γι' αυτό άλλωστε καλύπτουν την Τουρκία και τον Ντενκτά; όταν αυτός προχωράει σε «τετελεσμένα».

Σεκομμένη η Κύπρος απά τον εθνικό κορμό και βρισκόμενη γεωγραφικά σε ακριτικό μέρος, γίνεται βορά των ιμπεριαλιστών. Σωστά διαπιστώναμε στην ιδρυτική μας διακήρυξη, ότι: «Ο ιμπεριαλισμός θέλει την Κύπρο δήθεν ανεξάρτητη για να μπορεί να την βάλει στο χέρι». Οι υπερδυνάμεις, τα πραχτορεία τους και το ξεπούλημα της αστικής τάξης σε Ελλάδα και Κύπρο έχουν οδηγήσει τα πράγματα στα σημερινά αδιέξοδα. Είναι η γνωστή γραμμή της «ανεξάρτητης» Κύπρου.

ζήτημα. Επίζητούσε ο Κυπριανού να υπάρχει ενιαία στάση, για να συνεχίσει τις διαπραγματεύσεις με τον Ντενκτάς και τον Γκουεγιάρ από πιο ισχυρή θέση. Εδώ ακριβώς ήταν, ποι ο Κληριδής (ΔΗΣΥ) έκανε τον εκλογικό ελιγμό και δεν είχε την ίδια τύχη με τον Παπαϊωάννου, Και λέμε ότι το ΔΗΣΥ (Κληριδής) έκανε ελιγμό, γιατί είχε την ίδια ακριβώς θέση με το ΑΚΕΛ γι' αυτό άλλισστε ζήτησαν από κοινού τις εκλογες αυτές

Ο ΔΗΣΥ ανοιχτό πραχτορείο της Αμερικής ποι και αυτό έχει αντιταχθεί στην Αυτοδιάθεση Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα, επικροτεί το σχέδιο Γκουεγιάρ και θέλει να βάλει τον Κυπριανού να υπογράψει την προδοσία 'Όμως είτε γιατι σπεκουλάρει πάνω στο ζήτημα τη: ενίσχι σης από την Ελλάδα του Κιπριακού αγώνα, είτε γιατί όπως είπαμε την τελευταία στιγμή πήρε πίσω το ζήτημα για τα Τούρκικα στρατεύματα κατόρθωσε να αυξήσει ελάχιστα τη δύναμή του και να ερθει πρ ωτο κόμμα. Το 1981 είχε ο ΔΗΣΥ 31.8% και σήμερα έφθασε το 33,5%. Πρέπει όμως να σημειώσοιμε ότι έχασε 1% από τους ψήφους ποι πήρε ο Κληρίδης το 1983 στις προεδρικές εκλογές.

Πάντως το φαινόμενο αυτό, δηλαδή να έρθει πρωτό κόμμα η παλιά δεξιά όταν μάλιστα έχει ανοιχτη συνεργασία με τους χουντικούς του Σαμψών (είναι χαρακτηριστικό, ότι εκλέχτηκε ο Παρισινός, χουντικός υπουργός) δείχνει ότι το λαϊκό κίνημα στην Κύπρο, ποι έχει αλυσοδεθει από το προδοτικό πραχτορείο τοι Παπαιωάννου, αδυνατει να παρέμβει στις εξελιξείς και δίνει εδαφος για να αναβιώσει η παλιά και χουντική δεξιά ποι είναι γνωστός ο ρόλος της στο Κυπριακό

Βέβαια αφού το ΑΚΕΛ έχασε ψηφους και παίρυφντας υπόψη ότι δεν υπάρχει στην Κύπρο μια οργάνωση της εργατικής τάξης που να ξεσκεπάζει τον ρόλο των υπόλοιπων δινάμεων που είτε γιατι σπεκουλάρουν, είτε γιατι κάνουν αντιπολίτευση, είτε γιατί δεν έχουν φθάσει σε ανοιχτά προδοτικές θέσεις, είναι πολύ φυσικό αυτές οι πολιτικές δυνάμεις να καρπωθούν ψήφους άλλες λιγότερο άλλες περισσότερο.

Ακριβώς έτσι έχουν τα πραγματα, για τα κόμματα ΔΗΚΟ (Κυπριανού) και ΕΔΕΚ (Λυσαρίδης). Βέβαια η μεγάλη άνοδος που σημείωσε ιδιαίτερα το ΔΗΚΟ, αλλά και η ΕΔΕΚ πρέπει να τονίσουμε ότι οφείλεται εν μέρει στη μη κάθοδο των τριών κομματών που συμμετειχαν στις βουλευτικές του 1981 Τα τρία αυτά κόμματα Ε.Κ. (Τ. Παπαδόπουλος), ΝΕΔΗΠΑ (Α. Μιχαηλίδης) και ΠΑΜΕ (Χ. Σοφιανός) είχαν πάρει τότε 7.5% περίπου.

Αρα η άνοδος ιδιαίτερα του ΔΗ-ΚΟ, που σε μεγάλο ποσοστό εξασφάλισε την υποστήριξη αυτών των τριών κομμάτων, δεν είναι της τάξης που από πρώτη ματιά φαίνεται. Το ΔΗΚΟ (Κυπριανού) από 19.5% το 1981 ανέβηκε σε 27.6% ενώ η ΕΔΕΚ από 8.1% έφθασε σε 11%.

Το σημαντικώτερο από καθαρά εκλογική άποψη είναι ότι ο Κυπριακός λαός αρνήθηκε να δώσει τέτοιο ποσοστό στα δύο κόμματα της «Βουλευτικής και συνταγματικής συμμαχίας» ΑΚΕΛ - ΔΗΣΥ, για να πάρουν τα 2/3 των βουλευτικών εδρών και να αλλάξουν το σύνταγμα.

Βέβαια μοναδικός σκοπός της αλλαγής αυτής ήταν, όπως επανειλημένα έχουν δηλώσει οι Κληρίδης - Παπαϊωάννου να περιορίσουν τις δυνατότητες, που δίνει το σύνταγμα στον Κυπριανού, για να διαπραγματευτεί το σχέδιο Κουεγιάρ.

Αλλά δεν πρόλαβαν να τελειώσουν οι εκλογές και ο γ.γ. του ΟΗΕ δήλωσε στην έκθεση του προς το Στμβούλιο Ασφαλείας, ότι ολοκληρώνει νέο σχέδιο που θα ενσωματωθει στο προηγούμενο. Και συγχρόνως στην έκθεση τονίζεται «Από τον Αύγουστο του 1984, εργάστηκα εντατικά και με τις δια πλευρές για να τις βοηθήσω να φθάσουν σε μια συμφωνία πάνω στο πλαίσιο για μια δίκαιη και μονιμη λύση του Κιπριακού. Αυτή η προσπάθεια έφερε πιστεύο, τις δύο πλευρές σε εφικτη απόσταση για μια συμφωνία». Αυτή η διατήπωση αποδεικνήει τον ενδοτισμό και τις υποχωρήσεις του Κυπριανού απέναντι στις δύο υπερδινόμεις. Δείχνει ότι η αστική τόξη στην Κύπρο όπως και στην Ελλάδα, έχει ζεπουλήσει το εθνικό θέμα της Κύπρου Εχει αποδεχθεί τη διζωνική ομοσπονδία, δηλαδή την διχατόμηση. Έχει αποδεχθεί να παραμείνει η Τουρκία σαν εγγυήτρια

Είναι μεγάλες οι ευθύνες του Κυπριανού, πρώτα πρώτα γιατί αρνειται, ότι το Κυπριακό είναι ζήτημα

Προωθεί την γραμμή της «ανεξαρτησίας», μια γραμμή που αφήνει την Κύπρο εκτεθημένη στον Τούρκικο επεκτατισμό και στις 2 ιπερδυνάμεις: Όπως σωστά τονίσθηκε στην «Ν.Α.» (Νο 10). » Οπως και να εξελιχθούν οι εκλογές και τα δημοψηφίσματα, ένα είναι σίγουρο ότι η γραμμή που ακολουθήθηκε από την Κυπριακή ηγεσια όλα αυτά τα χρόνια και που είναι γνωστή, σαν η υποθήκη του Μακάκαι συμφωνήθηκε στο Εθνικό και Υπουργικό συμβούλιο το 1977, σσηγεί με μαθηματική ακριβεια σε αδιέξοδα και σε νέα τραγω-

Μετά από αυτά είναι αναγκαίο να τονίσουμε την θέση της ιδρυτικής διακήρυξης της ΟΑΚΚΕ για το Κυ-

«Οι ιστορικοί εθνικοί και αγωνιστικοί δεσμοί του λαού της Κύπρου με την Ελλάδα, δεσμοί οικονομικοί, πολιτικοί και πολιτιστικοί, δεν μπορούν να αναιρεθούν από μια κατοχή, ποι βρίσκει σ' ένα βαθμό αντίθετη ακόμα και την τουρκοκυπριακή εθνική μειονότητα. Η Κυπρος πρέπει να ενώθει με την Ελλάδα με τη θέληση του κυπριακού λαοί και τον πλήρη σεβασμό των μειονοτικών δικαιωμάτων της τουρκοκυπριακής εθνότητας. Μέσα δηλαδή από την χρήση του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης. Με ένα τράπο που να αδυνατίζει τον ιμπεριαλισμό και τις υπερδυνάμεις και του να μην οδηγεί σε έναν άκαιρο πόλε-

Η ταχτική τοι λαίκου κινήματος στην Ελλάδα και στην Κύπρο, ενώ θα υποτάσσεται στο στρατηγικό στόχο της ενώσης, θα πρέπει να παίρνει υπόψη της τους τοπικούς καλι παγκόσμιους συσχετισμούς, καθώς και τις ανάγκες της ταξικής αντιτμπεριαλιστικής πάλης στην Ελλάδα. Πρέπει να αντισταθούμε στην προπαγάνδα ιδιαίτερα του ΚΚεξ, αλλά και της δεξιάς που θεωρεί την Κύπρο μια ξένη χώρα και να ξαναζωντανέψουμε στο λάδ μας στην Ελλάδα και στην Κύπρο την πάλη για την Αυτοδιάθεση - ένωση

Να τσακίσουμε κάθε σωβινισμό σε αυτό το ζήτημα, κάθε υποτίμηση της τουρκοκυπριακής εθνότητας, κάθε ελληνικό μεγαλοιδεατισμό.

Να πείσουμε το λαο, ότι δεν υπάρχει ειρήνη στην Ελλάδα, ούτε κοινωνική απελευθέροση και ανεξαρτησία, όσο η Κύπρος ποδοπατιέται από τον ιμπεριαλισμό και τον τούρκικο επεχτατισμό»

«ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΥΦΕΣΗ»

Σε ποια κατεύθυνση βρίσκεται άραγε η εναγώνια προσπάθεια του Αντρέα Παπανδρέου για τη δημιουργία απύραυλων ζωνών σε Βαλκάνια, Σκανδιναβία και Κεντρική Ευρώπη; Πώς αυτή μπορεί να συνδυαστεί με την «πολυδιάστατη» εξωτερική του πολιτική; Σε τι ωφελείται ο ελληνικός λαός και γενικότερα η υπόθεση της ειρήνης στον κόσμο;

«Ο κίνδυνος πυρηνικής εξόντωσης δεν είναι ούτε αόριστος ούτε πολύ απομακρυσμένος» λέει ο Α. Παπανδρέου. Και συνεχίζοντας λέει ότι οι δαπάνες για εξοπλισμούς και πυρηνικά όπλα δεν αφήνουν περιθώρια για την αντιμετώπιση της φτώχειας και της πείνας.

Εύλογα δημιουργείται το ερώτημα: Τι το καινούργιο μας λέει ο Α. Π. επισημαίνοντας τον κίνδυνο πυρηνικής εξόντωσης; Ποιος άραγε είναι εκείνος που δεν ανησυχεί σήμερα βαθύτατα; Ποιος είναι εκείνος που δεν συνειδητοποιεί τη σοβαρότητα της κατάστασης;

Αυτό που σίγουρα θα περίμενε κανείς ν' ακούσει από το στόμα ενός πρωθυπουργού με διεθνή δραστηριότητα και πρωτοβουλίες είναι το από που προέρχονται οι κινδυνοι μιας πιρηνικής εξόντωσης για να μπορεί αντίστοιχα να τάρει και το μέτρα του. Μόνον όταν ξέρεις τοιοι είναι οι εχθροί ποι μπορείς και να τους πολεμήσεις. Τα πυρηνικά όπλα δεν θα αυτοεκραγούν, η ανθρωπότητα δεν κινδυνεύει απ' αυτά καθ΄ αυτά τα πυρηγικά, αλλά από εκείνες τις δυνάμεις που τα κινούν και τα κατευθένουν. Και αυτές οι δι νάμεις δεν είναι άλλες από τις 2 υπερδινάμεις Αμερική και Ρωσία ποι στον ανταγωνίσμό τους σε παγκόσμιο επίπεδο για ηγεμονία δημιουργούν τον κινόυνο του Γ΄ Παγκόσμιου Πολέμου. Και είναι η Ρωσια εκείνη η υπερδύναμη που σήμερα είναι η πιο επιθετική σε παγκόσμια κλίμακα και η κύρια εστία του πολέμου και του πυρηνι-KOL OLEBBOL

Οταν λοιπόν ο Α. Π. δεν λέει κουβέντα για δύα υπερδυναμείς, ποιον εξυπηρετεί: Μήπος το λαο, ποι δεν τον ξεκαθαρίζει τους εχθρούς τουχή τις υπερδυναμείς που τις συμφέρει να προκαλούν στην ανθρωπότητα δέος και τρόφο με την απείλη του όλεθρου: (Όσο τια την ευαισθησία τοι πρωθυποι ργού μας στη φτώχεια και στην πείνα, μάλλον θα πρέπει να είναι πολύ όψιμη. Σίγοι ρα θα την απόκτησε μετά τα τελευταία οικονομικά μέτρα)

Και τι σημαίνει λοιπόν η σταυροφορία για «αποπυρηνικοποιημένες ζώνες σε Βαλκάνια και Ευρώπη από Βορρά προς Νότο σαν απαρχή για γενικό πιρηνικό αφοπλισμό σε όλη την Ευρώπη:»

Εάν αφοπλιστεί η Ευρώπη θα εκλείψει ο κίνδυνος του πολέμου; Εύκολα μπορεί να φανταστεί κανεί; ότι μια Ευρώπη αφοπλισμένη θα είναι η μεγαλύτερη πρόκληση για το σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό να την καταχτήσει, μιας και η Ευρωπη είναι ο τελικός του στόχος, η εξασφάλιση της κυριαρχίας του. Και φυσικά τότε ο πόλεμος θα ξεσπάσει Σ' αυτή την περίπτωση υπάρχει μόνο μια πιθανότητα αποτροπής τοι πόλεμου. Να παραδοθεί η Δ. Ευρώπη αμαχητί στους Ρώσους. Αυτό εύχεται και ο Α. Π. Εκεί αποσκοπούν οι πρόσφατες βραβευμένες και πολι παινεμένες πρωτοβοιλίες του.

Η μήπως έχει την εντύπωση ότι θα μπορεί για πολύ καιρό να εξαπατά μιλώντας για «αναζήτηση πυρηνικής ισορροπίας». Αυτό είναι ακόμα ένα σημείο που αποδεικνεύει ότι αιτές οι ενέργειες του Α. Π μόνον στην ειρήνη δεν αποβλέπουν. Η μοναδική αλήθεια γύρω απ' αυτό το ζήτημα είναι ότι όσο υπάρχουν υπερδυνάμεις ο πόλεμος είναι αναπάφεικτος και τι" αυτό πρέπει οι λασί και τα έθνη και να αντιπαλευσίν και να επαναστατούν εναντια στις υπερουνάμεις μέχρι να τις συντρίφουν τνω ταυτόχρονα θα προετοιμάζονται για τον πόλεμο. ποι αντίθετα απ' ότι ισχυρίζονται οι θεωρητικοί των υπερδυνάμεων είναι το πιθανότερο να γίνει με συμβατικά όπλα. Γιατι ο βασικός στόχος των ιμπεριαλιστών να υποτάσσουν και να εκμεταλλεί ονται τους λαούς κι όχι να τους εξοντώνουν. Πάλη λοιπόν και προετοιμασία ενάντια σε κάθε μεταφισική και δείσιδαιμονία. Αυτή είναι και η μόνη μέθοδος για την κατάχτηση της ει-

Αυτό που διαφεύγει όμως από τον Α. Π. και τις υπερδυνάμεις είναι ότι καμία πυρηνική απειλή δεν είναι ισχυρότερη από την αντίσταση και τοι πιο εξαθλιωμένου λαού. Πολλά θα είχε ο Χίτλερ να τους διηγηθεί πάνω σ° αυτό

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Φίλοι αναγνώστες της «Ν.Α.».

Το τέλος του 1985 βρίσκει την οργάνωσή μας σε ανάπτυξη αλλά με οικονομικά προβλήματα.

Η εφημερίδα μας κυκλοφορεί κάτω από αντίξοες συνθήκες.

Οι οικονομικές θυσίες των συντρόφων της Ο-ΑΚΚΕ και των φίλων μας δεν φτάνουν για να καλύψουν τα εξοδά μας.

Ζητάμε τη συνδρομή όλων των αναγνωστών μας, όλων των αριστερών και δημοκρατών ανθρώπων, που συμπαθούν την ΟΑΚΚΕ.

Σας καλούμε να δυναμώσετε τη φωνή των κομμουνιστών.

Για ενισχύσεις στείλτε στη διεύθυνση: Διονύσης Βόγλης, Βερανζέρου 55 - Αθήνα, τηλ. 5241058.

Η Οικονομική Επιτροπή της Ο.Α.Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.

A@HNA: BEPANTZEPOY 55 OMONOIA THA: 5241058